

και να ξεμποτσαρισθῆ. Ἀμα δὲ οἱ καμακιστοὶ ἐξεκόλλησαν τὸ ἄλλο πτερύγιον τῆς φαλαίνης, οἱ ναῦται ποῦ ἐκρατοῦσαν τὴν μανέλλαν τοῦ ἀργανέλλου, ἐβράσαν διὰ τὴν τραβήξουν πρὸς τὰ ἐπάνω τὸ ζῶον. Ὑπὸ τοὺς ὄρους τοῦ τοῦ ἡ φάλαινα δὲν ἤμπορουσε παρὰ τὴν στρέψη μὲ τὸ πλευρὸν καὶ ἡ ἐργασία θὰ ἐγένετο χωρὶς δυσκολίαν.

Ἡ κεφαλὴ ἐπεβιάσθη, ἀφοῦ ἐκόπη εἰς τέσσαρα μεγάλα κομμάτια. Ἦσαν δὲ αὐτὰ: τὰ χεῖλη, τὰ ὁποῖα ἐκόπησαν καὶ ἐκρεμάσθησαν εἰς ἕνα τεράστιον τσεγκέλι· ὁ λαίμωδός καὶ ἡ γλώσσα, ποῦ ἔπασσαν μαζί εἰς τὸ κατάστρωμα, ἐπάνω ἀπὸ τὰ αἰωροθέσια· κατόπι ἡ ἄκρα τοῦ ῥύγχος, εἰς τὴν ὑπόαν εἶνε προσηρμοσμένα τὰ γένεια τῆς φαλαίνης, τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς δὲν εἶνε ποτὲ μικρότερος ἀπὸ πεντακόσια, καὶ ἀπὸ τὰ ὁποῖα γίνονται οἱ μπαλένες.

Ἡ ἐργασία αὐτὴ ἐχρησίσθη πολλὴν ὥραν, διότι διὰ τὴν χωρισθῆ τὸ τελευταῖον τεμάχιον τῆς κεφαλῆς, πρέπει νὰ πριονίζετο τὸ σκληρότατον καὶ ἀρκετὰ χονδρὸν κόκκαλον τὸ ὁποῖον τὴν ἐνώνει μετὸν κορμὸν.

Τὴν ἐργασίαν ταύτην ἐπέβλεπεν ὁ Καβιδουλίνοσ προσεκτικὰ, δὲν ἦτο δὲ πρωτόπειρον καὶ τὸ πλήρωμα.

Ὅταν τὰ τέσσαρα κομμάτια τῆς κεφαλῆς ἐτέθησαν ἐπάνω εἰς τὸ κατάστρωμα, ἤρχισαν οἱ ναῦται νὰ βιάρουν τὸ πάχος τῆς φαλαίνης, ἀφοῦ τὸ ἐκοψαν εἰς φέτας πλατύς μίξ ὀργυῖας καὶ μήκους ὀκτώ εἰς ἐννέα ποδῶν.

Ἀφοῦ τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς φαλαίνης ἀνεβιάσθη εἰς τὸ κατάστρωμα, οἱ ναῦται ἠδυνήθησαν νὰ κόψουν τὴν οὐρὰν καὶ ν' ἀπαλλαχθοῦν ἀπὸ τὸν σκελετὸν ποῦ ἔμενε πρὸς τὸ μέρος τοῦ πελάγους. Ἀνεβιάσαν ἔπειτα τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο τὰ διάφορα κολοβωμένα πτερύγια τῆς φαλαίνης, ἀπὸ τὰ ὁποῖα εὐκόλα ἐξεκόλλησαν τὸ πάχος, ὅταν τὰ ἐστρωσαν ἐπάνω εἰς τὸ κατάστρωμα.

Ὁλόκληρος ἡ πρῶτῃ ἀφιερώθη εἰς τὴν κοπιαστικὴν αὐτὴν ἐργασίαν, τὴν ὁποῖαν ὁ κ. Μπουρκάρ διέταξε νὰ συνεχίσουν κατὰ τὴν μίαν τὸ ἀπόγευμα, μετὰ τὸ φαγητόν.

Ἐκοψαν τότε οἱ καμακιστοὶ μετὸν πέλεκυν τὰ γένεια τῆς φαλαίνης, τὰ ὁποῖα εἶνε κατὰ τὸ μᾶλλον ἡ ἦττον μακρὰ ἀνολόγως τοῦ πάχους τῶν. Αἱ ἰνώδεις αὐταὶ καὶ στερεαὶ ὡς κέρατα λεπίδες, φυόμεναι εἰς τὴν ἄνω σιαγόνα τοῦ κήτους μετὰ τὴν εὐθυγραμμίαν, πλέκονται κανονικώτατα αἱ μὲν ὀπισθεν τῶν δὲ, σχηματίζουσαι ἐν εἶδος ἐσχάρας ἡ κιοῦρτου, ὁ ὁποῖος κρατεῖ μέσα εἰς τὸ ἀχανὲς στόμα τὰ ζωάρια, τὰ μικρὰ ψαράκια καὶ τὰς μυριάδας τῶν μικρῶν θαλασσίων ὀργανισμῶν, διὰ τῶν ὁποίων τρέφονται οἱ φουσητῆρες καὶ αἱ φάλαινα.

Ὅταν ἀπεσπάρθησαν τὰ γένεια, ὁ Ζαχαρίας Καβιδουλίνοσ εἶπε καὶ τὰ μετέφεραν εἰς τὴν πρῶτην, κοντὰ εἰς τὸ κάσαρο. Δὲν ἔμεινε πλέον παρὰ τὰ ἀποξίσουν διὰ τὴν ξεκολλήσουν τὸ λευκὸν στέαρ, τὸ ὁποῖον παράγεται ἀπὸ τὰ οὐλα τῆς φαλαίνης καὶ εἶνε ἀρίστης ποιότητος. Ἀπέσπασαν ἐπίσης καὶ ἐβαλαν κατὰ μέρος τὸ στέαρ, τὸ ὁποῖον περιείχετο εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τῆς κεφαλῆς. Ὅταν δὲ πλέον ἡ κεφαλὴ ἐκνώθη καὶ ἐγυμνώθη ἀπὸ πᾶσαν χρεσίμω οὐσίαν, τὰ ἄχρηστα ὄστα τῆς ἐρρίφθησαν εἰς τὴν θάλασσαν.

Τὸ ἀπόγευμα ἕως τὸ βράδυ, καὶ τὴν ἐπιούσαν, τὸ πλήρωμα ἐργάσθη εἰς τὴν τῆξιν τοῦ λίπους. Ἐπειδὴ δὲ οἱ ὀπτηῆρες δὲν ἀνῆγγειλαν τὴν ἐμφάνισιν ἄλλης φαλαίνης, αἱ φαλαινίδες ἔμειναν κρεμασμένα εἰς τὰ κατόνια, καὶ ὅλοι ἠσχολήθησαν εἰς τὴν ἐργασίαν ἐκείνην.

Ὅταν ἀπεσπάρθησαν τὰ γένεια, ὁ Ζαχαρίας Καβιδουλίνοσ εἶπε καὶ τὰ μετέφεραν εἰς τὴν πρῶτην, κοντὰ εἰς τὸ κάσαρο. Δὲν ἔμεινε πλέον παρὰ τὰ ἀποξίσουν διὰ τὴν ξεκολλήσουν τὸ λευκὸν στέαρ, τὸ ὁποῖον παράγεται ἀπὸ τὰ οὐλα τῆς φαλαίνης καὶ εἶνε ἀρίστης ποιότητος. Ἀπέσπασαν ἐπίσης καὶ ἐβαλαν κατὰ μέρος τὸ στέαρ, τὸ ὁποῖον περιείχετο εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τῆς κεφαλῆς. Ὅταν δὲ πλέον ἡ κεφαλὴ ἐκνώθη καὶ ἐγυμνώθη ἀπὸ πᾶσαν χρεσίμω οὐσίαν, τὰ ἄχρηστα ὄστα τῆς ἐρρίφθησαν εἰς τὴν θάλασσαν.

Τὸ ἀπόγευμα ἕως τὸ βράδυ, καὶ τὴν ἐπιούσαν, τὸ πλήρωμα ἐργάσθη εἰς τὴν τῆξιν τοῦ λίπους. Ἐπειδὴ δὲ οἱ ὀπτηῆρες δὲν ἀνῆγγειλαν τὴν ἐμφάνισιν ἄλλης φαλαίνης, αἱ φαλαινίδες ἔμειναν κρεμασμένα εἰς τὰ κατόνια, καὶ ὅλοι ἠσχολήθησαν εἰς τὴν ἐργασίαν ἐκείνην.

Ὁ μαστρο-Καβιδουλίνοσ ἐτοποθέτησεν ἀρκετὰ μαστέλλα μεγάλα μεταξὺ τοῦ μεγάλου ἰστοῦ καὶ τοῦ πτωρικοῦ καταστρώματος. Ἐβαζαν λοιπὸν τὸ πάχος, κομμάτια-κομμάτια, εἰς τὰ μαστέλλα, καὶ κατόπι τὸ ἐπίεζαν μετὰ μὴχανήματα καὶ τὸ ἐκαμναν μικρότερα κομμάτια, δυνάμενα νὰ χωρέσουν εἰς τὰ δοχεῖα τοῦ λαμπίκου, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ λυώσουν μετὰ τὴν ἐνέργειαν τοῦ πυρός.

Κατόπι δ, τι ἔμενε ἀλυωτόν, τὸ κατὰ πᾶσι ὅπως τὸ ὀνομάζουσι, ἐχρησίσθη πρὸς συντήρησιν τοῦ πυρός, ὅσην ὥραν ἐλείτουργεῖ ὁ λαμπίκοσ, δηλαδὴ μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ὅλον τὸ πάχος μετεβάλλετο εἰς ἔλαιον. Τότε πλέον δὲν ἔμεινε τίποτε ἄλλο παρὰ τὰ μεταγγίσουσι τὸ ἔλαιον εἰς τὰ βαρέλια, τὰ ὁποῖα πρὸς τοῦτο ἦσαν ἀραδιασμένα καὶ στερωμένα εἰς τὸ κύτος.

Ἡ μεταγγίσις αὐτὴ δὲν παρουσιάζει καμμίαν δυσκολίαν. Ἀφίουν τὸ ἔλαιον καὶ ῥεῖ εἰς μίαν βούταν τοποθετημένην εἰς τὸ ὑπόστρωμα, δι' ἐνὸς μικροῦ ἀνοίγματος τοῦ καταστρώματος. Κατόπι δὲ μετὰ ἕνα σωλήνα, ὁμοῖον πρὸς τοὺς πυροσβεστικούς, ἐφωδιάσμενον μετὰ ἕνα κρουνὸν εἰς τὴν ἄκραν, τὸ μεταγγίζουσι εἰς τὰ βαρέλια.

Τελειώνει τότε ἡ ἐργασία, καὶ ἀρχίζει πάλιν ἀπὸ τὴν ἀρχήν, μετὰ τὴν ἰδίαν σειρὰν, ὅταν αἱ φαλαινίδες συλλάβουν ἄλλας φαλαίνας.

Ὅταν ἐβράθυσαν, καὶ τὸ ἔλαιον ἐτέθη ὅλον εἰς τὰ βαρέλια, ὁ κ. Μπουρκάρ ἠρώτησε τὸν μαστρο-Καβιδουλίνοσ ἀνέβηκε γελασμένος ἢ ὄχι μετὰ τοὺς προπολογοισμοῦσ τοῦ.

— Ὅχι, πλοίαρχέ μου, ἀπήνητησεν ὁ βαρελάσ. Ἐσωθεύσαμεν ἀπὸ τὴν φάλαιναν ἕκατόν δεκαπέντε βαρέλια...

— Ἦτο τυχερὸς ὁ ὑποπλοίαρχος Ἀλλότ, παρετήρησεν ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ, καὶ ἂν ἡ τύχη τὸν βοηθῆσθ

ἀκόμη δέκα φορές, δὲν θ' ἀργήσωμεν νὰ γεμισώμεν ὅλα τὰ βαρέλια μας.

Ὡς βλέπετε, αἱ καλάι-προφητεῖαι τοῦ κ. Μπουρκάρ ἐβγαῖναν ἀληθινὰ, ἐνῶ αἱ προφητεῖαι τοῦ Ζαχαρία Καβιδουλίνοσ ἐβγαῖναν κούφιεσ.

Τέσσαρες ἑβδομάδας ἔμεινε ὁ «Ἁγιος Ἐνώχ» εἰς ἐκείνα τὰ πολυσύχναστα παράλια τῆς Νέας Ζηλανδίας, καὶ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο τὸ πλήρωμα τοῦ ἐφάρευσεν ἑνδεκα φαλαίνας. Δύο συνέλαβεν ὁ ὑπαρχοσ Ἐρωτῶ, τρεῖς ὁ ὑποπλοίαρχοσ Κοκεμπέρ, τέσσαρα ὁ ὑποπλοίαρχοσ Ἀλλότ καὶ δύο ὁ κυβερνήτησ. Ἀλλὰ καμμία ἐξ αὐτῶν δὲν ἦτο κατὰ τὸν ὄγκον ἴση πρὸς τὴν πρῶτην, καὶ τὸ ἔσοδον ἀπὸ ἐκάστην αὐτῶν ἦτο πολὺ ὀλιγώτερον. Ἀλλῶσ τε οἱ φουσητῆρες ἤρχισαν νὰ ἐπιστρέφουν εἰς πλάτη ὑψηλοτέρα. Ἐπιμένωσ ὁ «Ἁγιος Ἐνώχ», ἐπειδὴ δὲν εἶχε παρὰ 900 τὸ ὅλον βαρέλια μετὰ ἔλαιον, ἦτον ὑποχρεωμένος νὰ μεταβῆ εἰς ἄλλα μέρη συχναζόμενα ὑπὸ τῶν φαλαινῶν.

Ὁ κ. Μπουρκάρ ἐσκέφθη τότε νὰ πλεύσῃ, πρὸς τὸν ὄρμον τῶν Νήσων, εἰς τὴν ἀνατολικὴν παραλία τῆς Ἴκα-Νά-Μαουήν, ἡ ὁποῖα ἀνήκει καὶ αὐτὴ εἰς τὸ νοτιοζηλανδικὸν σύμπλεγμα, παράγει δὲ καὶ πατάτες.

Τὸ τρίτιστον ἔκαμε παντὶ τὴν ἐσπέραν τῆς 29 Μαρτίου, καὶ μετὰ δύο ἡμέρασ εἰσέπλεσεν εἰς τὸν ὄρμον ἐκεῖνον, ὅπου εὗρισκοντο καὶ ἄλλα φαλαινοθηρικά πλοῖα ἐτοιμαζόμενα νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν Νέαν Ζηλανδίαν.

Ἡ ἀγκυρα ἐποντίσθη εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς ξηρᾶσ, ἀμα δὲ ἐμαζέθησαν τὰ παντὰ ὁ πλοίαρχοσ Μπουρκάρ ἐζήτησε νὰ μάθῃ ποῦ ἦτο δυνατόν νὰ προμηθευθῆ πατάτες. Τοῦ ὑπέδειξαν μίαν γεωργικὴν ἐπαυλιν κειμένην εἰς ἀπόστασιν δώδεκά μιλίων πρὸς τὰ ἐνδότερα. Αἱ φαλαινίδεσ τῶν δύο ὑποπλοίαρχων ἐξεκίνησαν ἀμέσωσ διὰ τὸ μέρος ἐκεῖνο ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν ἐνδὲσ] Ἀγγλοῦ ὁποῖοσ προσελήθη ὡσ ὀδηγός.

Ἀνέπλευσαν ἕνα ποταμὸν ὁ ὁποῖοσ ἔρρεε σχηματίζων πολλὰσ καμπὰσ μεταξὺ ὑψηλῶν λόφων. Παρὰ τὰσ ὄχθασ του ἦσαν κτισμένα πολλὰ ξύλινα κατοικίαι ἰθαγενῶν Μαόρηδων, οἱ ὁποῖοι προθύμωσ δίδουν ὄσπρια καὶ λαχανικά λαμβάνοντεσ εἰς ἀντάλλαγμα ἐνδύματα εὐρωπαϊκῆσ κατασκευῆσ. Εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ποταμοῦ αἱ λέμβοι εὗρισκον τὴν ἐπαυλιν ἐκείνην ὅπου ὑπῆρχαν ἄθρονα γεωμήλα, καὶ ἐγέμισαν πολλὰ ζεμπέλια.

Ὅταν ἐπιστρέψαν τὴν ἰδίαν ἐσπέραν εἰς τὸ πλοῖον, ἔφεραν μαζί μετὰ τὰ γεωμήλα καὶ ἕνα σωρὸ ὄσπρια στρεῖδικα, τὰ ὁποῖα ἐμάζευσαν εἰς τοὺσ βράχοσ τῆσ ἀκρογιαλιᾶσ ἐχόρτασαν δὲ μετὰ αὐτὰ ὄχι μόνον οἱ ἀξιωματικοί, ἀλλὰ καὶ οἱ ναῦται.

Τὴν ἐπιούσαν, ὁ τροφοδότησ ἠδυνήθη

νὰ κάμῃ ἀρκετὴν προμήθειαν ἀπὸ κρομμύδια ἐγγώρια. Οἱ ἰθαγενεῖσ ἐφίνοντο πολὺ περιποιητικοί καὶ φιλόξενοι. Οἱ ἀξιωματικοί καὶ οἱ ναῦται τοῦ «Ἁγίου Ἐνώχ» δὲν εἶχαν κανέν παράπονον. Παντοῦ εὗρισκαν καλὴν ὑποδοχὴν, ἐμβαῖναν εἰς τὰσ καλύδασ, ὅπου τοὺσ ἐπρόσφεραν ἀναφυκτικά, ὄχι βέβαια λεμονάδα ἢ μίραν—διότι οἱ ἰθαγενεῖσ δὲν πίνουσι τέτοια ποτά,—ἀλλὰ ἔξοχα καρπούζια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐξεχειλίζαν οἱ κῆποι, καὶ ἐξοχώτερα σῦκα τὰ ὁποῖα ἦσαν τόσο πολλὰ ἐπάνω εἰς τὰ δένδρα, ὥστε ἔσπαζαν τοὺσ κλάδοσ μετὰ τὸ βάροσ τῶν.

Τρεῖσ ἡμέρασ ἔμεινε ὁ κ. Μπουρκάρ εἰς ἐκεῖνον τὸν ὄρμον, καὶ ἔκαμε τὰσ ἐτοιμασίασ του διὰ μικρὸν διάπλουν, τοῦλάχιστον τεσσάρων χιλιάδων μιλίων. Διότι ἐπρόκειτο νὰ μεταβῆ εἰς τὸν ὄρμον τῆσ Ἁγίας Μαργαρίτασ, κείμενον εἰς τὰσ ἀκτὰσ τῆσ Κάτω-Κυλιפורνίασ, διὰ τὴν ἀποπερατώσῃ τὸ ταξιδί του, τοῦ ὁποῖο ἡ ἀρχὴ ἦτο τόσο ἐπιτυχῆ.

Ὅταν τὸ ἔλγαν εἰς τὸν ἀπικιστόδοξον βαρελῶν:

— Ἡ ἀρχὴ, ἀρχὴ, ἐμουρμούριζε μέσα στὰ δόντια τοῦ ὁ Ζαχαρίασ Καβιδουλίνοσ. Τὸ τέλος νὰ δοῦμε...

— Ὁ τὸ δοῦμε! ἀπεκρίνετο ὁ μαστρο-Ὀλιῆασ, σηκώνων τοὺσ ὄμωσ του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.
ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΙΡΗΝΙΚΟΝ

Τὴν πρῶτην τῆσ 3 Ἀπριλίου, ὁ «Ἁγιος Ἐνώχ» ἀπέπλευσεν ἀπὸ τὸ ἀγκυροβόλιον τοῦ ὄρμου τῶν Νήσων. Ἀπὸ τὰσ προμηθείασ του δὲν ἔλειπαν παρὰ μόνον ἰνδικὰ καρύδια, πωλερικά καὶ χοιρίδια· ὁ πλοίαρχοσ Μπουρκάρ ἐσκόπευε νὰ προσεγγίσῃ εἰς μίαν τῶν νήσων τοῦ ἀρχιπελάγους τῶν Θελασσοπόρων, ὅπου εἶνε ἄθρονα τὰ εἶδη ἐκεῖνα τῶν φαγωσίμων.

Ὁ ἄνεμοσ ἔπνεεν οὐριόσ, καὶ τὸ πλοῖον διήνυσε τὰ 900 μίλια, τὰ ὁποῖα χωρίζουν τὴν Ἴκα-Νά-Μαουήν ἀπὸ τὸν τροπικὸν τοῦ Αἰγόκερω, ἐντὸσ ὀκτῶ ἡμερῶν, λασκάδα, μετὰ τοὺσ πρόποδασ ἀριστερᾶ.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἦτοι τὴν 12 Ἀπριλίου, ὁ κ. Μπουρκάρ εἶπεν ἀπαντῶν εἰς μίαν ἐρώτησιν τοῦ ἱατροῦ Φιλιάλ:

— Μάλιστα, εἰς αὐτὸ ἴσωσ τὸ μέρος, ἐπὶ τοῦ εἰκοστοῦ τρίτου παραλλήλου καὶ τοῦ ἑκατοστοῦ ἑβδομηκοστοῦ πέμπτου μεσημβρινοῦ, παρουσιάζει ὁ Εἰρηνικόσ Ὡκεανὸσ τὴν μεγαλύτερα βάθη του. Ἐκαμσ βυθομετρήσεισ τὸ πολυεμικὸν πλοῖον «Ἀπτηνοδότησ» καὶ ἐξετύλιξε τέσσαρα χιλιάδασ ἐννεακοσίας ὀργυῖασ σχοίνου χωρὶσ νὰ εὗρῃ τὸν βυθόν.

— Ἐνόμιζα, παρετήρησεν ὁ κ. Φιλιάλ, ὅτι τὰ μεγαλύτερα βάθη εἶνε εἰς τὰσ θαλάσασ τῆσ Ἰαπωνίασ...

(Ἐπείκει συνέχει) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 78^{ου} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

[Ἴδε τὴν προκήρυξιν εἰς τὸ 11ον φύλλον, σελ. 84.]

Τὶ πλῆθος ἀπὸ διηγήματα αὐτὴν τὴν φορὰν! Τριακόσια εἶνε; τετρακόσια; Ὅχι· κ' ἐγὼ δὲν ἤξεύρω καλά. Δὲν ἐβρέθηκα νὰ τα διαβάσω, καὶ ὁμοῦ ἐβρέθηκα νὰ τα μετρήσω. Εὐτυχῶσ τὰ καλά εἶνε μετρημένα, — εἰμπορεῖτε νὰ τα μετρήσετε καὶ σεῖσ. Διὰ τὰ ἄλλα, τὰ κατώτερα Εὐφῆμου Μνεῖασ, — τί μας μέλει!

Ἐν τούτοισ, ἂν μ' ἐρωτήσετε, κατὰ βάθος δὲν εἶμι πολὺ εὐχαριστημένη ἀπὸ αὐτὸν τὸν Διαγωνισμόν. Ἀκριβῶσ διότι τὰ καλά διηγήματα εἶνε μετρημένα. — δηλαδὴ ὀλίγα. Καὶ διότι ἀπὸ αὐτὰ τὰ ὀλίγα, κανέν δὲν εἶνε τόσο καλόν, ὅσον μερικὰ διηγήματα βρυθεντά εἰς προηγουμένωσ διαγωνισμοῦσ.

Τὸ ψάρευμα τοῦ Ἴπποπόταμου! Πῶσ; ψαρεύουν καὶ οἱ Ἴπποπόταμοι; Περίεργον πρᾶγμα! Καὶ οἱ μικροὶ διηγηματογράφοι ἔσπασαν τὸ κεφάλι τους νὰ τὸ ἐξηγήσουν, καὶ ἠγωνίσθησαν μετὰ χίλια μέσα νὰ κάμουν τὸ διηγημὰ τῶν φυσικῶν, πιστευτόν. Ἄλλοσ ἐφαντάσθη ὅτι ὁ ἦρωσ τοῦ διηγήματος εἶνε Ἴπποπόταμοσ... ἐξημερωμένος; ἄλλοσ ὅτι εἶνε τρόφιμοσ Ζωολογικοῦ Κήπου· ἄλλοσ ὅτι πλησίον τοῦ ποταμοῦ ἐκατοικοῦσεν ἕνασ ἀλιεὺσ, τὸν ὁποῖον ὁ Ἴπποπόταμοσ, ὡσ νὰ ἦτο πῖθηκοσ, προσεπάθησ ν' ἀπομιμηθῆ· ἄλλοσ ὅτι εὖτε κατὰ τύχην τὸ ἀγκίστρι εἰς τὴν ἀκροποταμίαν, κτλ. κτλ. Τελοσπάντων 2/3 τῶν διηγημάτων χάνουν καὶ τὴν ἀξίαν ποῦ ἔχουν, ἐξ αἰτίας αὐτῆσ τῆσ προσπαθείασ τῶν συγγραφέων τῶν, ἡ ὁποῖα ἔχει ἀκριβῶσ ἀντίθετον ἀποτέλεσμα: δηλαδὴ κάμνει τὸ διηγημὰ τῶν ἀφύσικον καὶ ἀπίστευτον. Διότι ὁ Ἴπποπόταμοσ δὲν εἶνε πῖθηκοσ; διότι δὲν ἐξημερώνεταί, καὶ ἂν ἐξημερωθῆ, δὲν μιμνῆται τὰσ πράξεισ τοῦ ἀνθρώπου, — καὶ τί πράξεισ! ψάρευμα, μυγίρευμα, κτλ. Ὡστε οἱ διηγηματογράφοι αὐτῆσ τῆσ κατηγορίασ ἔπασσαν ἐξω.

Φυσικὸν καὶ πιστευτὸν γίνεται τὸ ψάρευμα τοῦ Ἴπποπόταμου, ὅταν τὸ πᾶρῃ κανεῖσ ὡσ παραμῦθι, ὅταν ἐνανθρωπίσῃ τὸν Ἴπποπόταμον, ὅταν δηλ. τὸν παραστήσῃ σκεπτόμενον, αἰσθανόμενον καὶ πρῶτοντα ὡσ ἄνθρωποσ. Αὐτὸ ἀκριβῶσ ἔκαμν ὁ ζωγράφοσ, ὅταν ἐζωγράφετε τὴν σειρὰν τῶν ἐξ ἀστεῖων εἰκόνων. Αὐτὰ κάμνουν τόσο καὶ τόσο συγγραφεῖσ, οἱ ὁποῖοι γράφουν φαιδρότατα διηγήματα μετὰ ἠρώκωσ ζῶα ἐνανθρωπιμένα, — πόσα τοιαῦτα διη-

γήματα δὲν ἐδημοσιεύθησαν καὶ εἰς τὴν Διάπλασιν! — αὐτὸ τέλος ἔπρεπε νὰ κάμουν καὶ οἱ διηγηματογράφοι τοῦ Διαγωνισμοῦ τούτου, ἀφοῦ ἐπρόκειτο νὰ ἐρμηνεύσουν τὰς εἰκόνασ.

Καὶ τὸ ἔκαμαν ἀρκετοί. Ἐγνοεῖται ὅτι καὶ αὐτὰ τὰ διηγήματα δὲν εἶνε ὅλα καλά. Ἐχουν ὁμοῦσ καλὴν βάσιν, καὶ αὐτὸ τὰ ἐσῆκωτε, μετὰ τῶν τὰ ἐλαττώματα. Διότι τὰ ἐλαττώματα ἀφθονοῦν. Τὰ περισσότερα, μολοντί δὲν υπερβαίνουσι τὰσ 850 λέξεισ, εἶνε φλύαρα. Διότι ἐπεκτείνονται ἐκεῖ ὅπου δὲν πρέπει, — εἰς περιγραφὰσ, εἰς παρεκβάσεισ, εἰς σκέψεισ, — καὶ συντομῶνται ἔξωθεν ἐκεῖ ποῦ ἔπρεπε νὰ ἐκταθῶν. Ἄλλα διηγούνται εἰς τὴν ἀρχὴν ἐπεισόδια ἄσχετα μετὰ τὴν σειρὰν τῶν εἰκόνων, καὶ εἰς τὸ τέλος διηγούνται ὡσ ἐπιπέδιον καὶ τὸ ψάρευμα, βιαστικὰ ὡσ νὰ τοὺσ ἐκυνηγοῦσιν. Τὰ διηγήματα αὐτὰ δὲν ἔχουν καμμίαν συμμετρίαν. Ἄλλα πάλιν εἶνε ἀρκετὰ καλά εἰς τὸ σύνολον, ἀλλὰ πίπτουν εἰς τὰσ λεπτομερείασ. Πολλὰ ἔχουν γλώσσαν σχολαστικὴν ἢ πομπώδη, ὀλωσδιόλου ἀνάρμοστον εἰς φαῖδρον διήγημα· ἄλλα εἶνε ζηρότατα ὡσ μοῦματα, καὶ ἄλλα παραγεμισμένα μ' εὐφυολογίασ βεβιασμένασ.

Ἐκλέγω μερικά, ἀπὸ τὰ καλλίτερα διηγήματα, ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ διεφιλονίκησαν τὸ Βραβεῖον, διὰ νὰ σας εἶπω διατὶ δὲν το ἐπῆραν:

Τὸ Πλοῖον τοῦ Δουναβέωσ ἔγραψεν ὠραῖον διήγημα. Ἴσωσ ἔχει τὸ καλλίτερον ὄρος ἀπ' ὅλα. Ἄλλα εἶνε κάπως βαρὺ, — βαρύτερον ἀπὸ τὰσ ἐλαφρὰσ μὲσ εἰκόνασ. Φαντάζεται τὸν Ἴπποπόταμόν του ζῶντα κατὰ τὴν ἐποχὴν, κατὰ τὴν ὁποῖαν «τὰ ζῶα φωνῆεντα ἦν» ὅπως λέγει ὁ Αἰσωποσ, ἢ «τὸν καιρὸ ποῦ μιλοῦσαν τὰ ζῶα» ὅπως λέγει ἡ γαλιὰ. Καὶ μὲσ δίδει μίαν εἰκόνα αὐτῆσ τῆσ μυθικῆσ ἐποχῆσ, τοῦ βασιλεῖου τῶν ζῶων, εἰς πρόλογον ὁ ὁποῖοσ ἀποτελεῖ τὸ 1/3 τοῦ ὅλου διηγήματος. Μεγάλῃ ἀσυμμετρίαν.

Χαριτωμένο τὸ διηγηματάκι τῆσ Σπίθασ-Τίνασ· ἀλλὰ πάρα πολὺ σύντομον. Δὲν προφθάνει νὰ το δοκιμάσῃ κανεῖσ εἰς τὴν γεῦσιν, καὶ τελειώνει. Ἡ συντομία εἶνε βέβαια ἀρετὴ, ἀλλ' ὄχι καὶ ἡ υπερβολικὴ συντομία.

Τὸ Ἀσπρο Ποντικὰκι, ὁ Ἄετοσ τῆσ Ἐρήμοσ καὶ ἡ Ὀρεᾶσ τῆσ Χίου εἶρχαν διηγήματα σχεδὸν ἰσοδύναμα. Ἄν δὲν ἦσαν καὶ μερικὰ καλλίτερα ἀπὸ αὐτὰ, δὲν θὰ ἤξευρα εἰς ποῖον νὰ δώσω τὸ βραβεῖον. Καὶ οἱ τρεῖσ διηγούνται καλά τὴν ὑπόθεσιν, μετὰ χάριν καὶ μετὰ πρωτοτυπίαν.

Τὸ Κίτρινο Ντόμινο βάζει τὴν διήγησιν εἰς τὸ στόμα τοῦ ἠρώκωσ. Ὁ ἴδιοσ ὁ Ἴπποπόταμοσ διηγεῖται τὸ

ψάρευσά του εις μίαν επιστολήν, τήν οποίαν στέλλει πρὸς ἕνα φίλον του (Ἰσποπόταμον βέβαια.) Πολύ καλὴ αὐτὴ ἡ ἐπιστολή, — ἀλλ' ὑπάρχει καὶ μία πολὺ καλλιτέρα: ἐκείνη ἢ ὅποια, διὰ τὸ πιστὸν τῆς ἀντιγραφῆς, φέρει τὴν ὑπεργραφὴν τῆς Φιλοπατρίδος Ἰάδος.

Αὐτὴ ἡ ἐπιστολή εἶνε τὸ καλλίτερον διηγηματάκι τοῦ Διαγωνισμοῦ μας. Πρῶτον αὐτὴ ἡ ἰδέα, νὰ γίνῃ ὡς ἐπιστολή, τὸ ἐξεχώρισεν εὐθὺς ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα. Καὶ τὸ ἔβαλα κατὰ μέρος, περιμένονσα τὸ καλλίτερον. Ἀλλὰ καλλίτερον δὲν ἦλθε, καὶ ἡ Φιλοπατρίς Ἰὰς ἐνίκησεν. Ἐχει πολλὴν εὐφυΐαν ἡ ἐπιστολή της, ἐξηγεῖ μὲ ἀκριβείαν καὶ μὲ χάριν τὰς εἰκόνας, καὶ τὰ ἄσχετα μὲ αὐτὰς εἶνε ὀλίγα καὶ ἴσως ὄχι περιττά. Δὲν ἤμποροῦσεν ἔμως νὰ ἦτο καὶ καλλιτέρα; . . . Βεβαίως! ἀλλ' αὐτὸ εἰμποροῦμεν νὰ το εἰπώμεν ἀνεξαιρέτως εἰς ὅλους τοὺς Διαγωνισμοὺς καὶ δι' ὅλα τὰ βραβευμένα ἔργα.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

- Α' ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Φιλόπατρις Ἰὰς [15Ε].
- Β' ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἄσπερο Ποιητάκι [12Ε]. — Ὁρεὰς τῆς Χίου [12Ε].
- Γ' ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀεὶδὸς τῆς Ἐρήμου [12Ε]. — Σπίθα Τίνα [10Ε]. — Πλοῖον τοῦ Δουβάβως [10Ε].
- Α' ΕΠΑΙΝΟΣ: [ἀπὸ 8Ε εἰς ἑκαστον:] Κίτρινο Ντόμινο — Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος. — Νυκτοκόραξ. — Δ. Π. Βαμβούρης. — Ζώλιγκ. — Πρίγκιψ τῶν Ἀθηνῶν. — Λάσος Φοινίκων.
- Β' ΕΠΑΙΝΟΣ: [ἀπὸ 5Ε εἰς ἑκαστον:] Ἀδιδέας Κοκκώρης. — Ἰσπότης τοῦ Μεσαίωτος. — Κόντε Ραπανάκης. — Ἀσπίς τῆς Ἀθηνῶς. — Ψάνα-Λούλα. — Δουλοῦδι τῆς Καρδίτσας. — Κόκκινον Κρίνον. — Πράσινο Χαβιάρι. — Τυδεύς. — Παταχοῦ Παρών.
- Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ 3Ε εἰς ἑκαστον): Νίκος Κατερινόπουλος. — Μικρὸς Καλλιτέχνης. — Ταπεινὸ Γιοσεμί. — Πέτρα Σκανδάλου. — Κερδῶς Ἐρημῆς. — Ἀρχαῖος Ἐλάτην. — Ἀντώνιος Κ. Παπαγεωργίου. — Μεγαλὴ Λουίζα. — Ρίο-ντὲ-λά-Πλάτα. — Πίθηκος τοῦ Βορβένου. — Νταγάρας. — Ἰππεύτης Ἰππεύς. — Κουσαμίδος. — Κυρία μὲ τὰς Καμελλίνας. — Σπίνος. — Λέων τῆς Χαιρωνείας. — Μυστηριώδης Φύσις. — Σίρ-Λά-Φαλονάτζ.

- ΕΥΘΥΜΟΣ ΜΝΕΙΑ [ἀπὸ 2Ε εἰς ἑκαστον:] Κορυθαίολος Ἐκτωρ. — Διονυσία Πηγῆ. — Εἰκαστός Αἰών. — Ἀλέξανδρος Γεωργιάδης. — Ζαχαρέσιος Ἀνθρωπος. — Περιπλανώμενος Ἰουδαῖος. — Χιμωονιάτικος Ἦλιος. — Παρήγορος Ἀγγελος. — Βροντὴ τοῦ Διός. — Κωνστ. Π. Δαϊόγλου. — Θελέσιον Α. Γρημάνη. — Ἐνδοξον Μεσολόγγιον. — Χαρούμενη Καρδούλα. — Μεγαλοπρεπὴς Φύσις. — Σοφιστὴν Σανθούλα. — Ὁρέλιος Τρωαδίτης. — Ἦλιος τῆς Νυκτός. — Ἰνδιπτετῆς Ἀετός. — Ἐβλαλία. — Ἀφρικανικὸς Ἦλιος. — Ἄμυδος τοῦ Ὀλύμπου. — Ἰσχυρὸν τῶν Δαδῶν. — Μικρὰ Καλλιτέχνης. — Ροδόδενδρον.

Τὸ βραβευθὲν διήγημα τῆς Φιλοπατρίδος Ἰάδος θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχές.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΠΟΓΟΝΟΣ ΤΟΥ ΝΕΣΤΟΡΟΣ
τυχῶν Ἀθρόον Βραβείου.

[Ἰδὲ «Διάπλασις» τοῦ 1902, σελ. 375.]

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Ἡ δεκάτη ἡμέρα.

«Ἡ Λουίζα Πόουτ μού ἔφερον ἕνα καλαθάκι φρούλες καὶ εἶδειξε παραδειγματικὴν φρονιμάδα. Ὅσάκις τὰ μάτια της συνήτων τὰ ἰδικά μου, εἰφαίνοντο πῶς μου ἔλεγαν: «Ἐπάρχει μεταξύ μας ἕνα μυστικόν, καὶ γι' αὐτὸ σὰς ἀγαπῶ ἄλλο τόσο πῶς πολὺ.» Εἶθε νὰ κατορθώσῃ νὰ διορθωθῇ ἡ καϊμένη ἡ μικρούλα!

«Χθὲς τὸ βράδυ, τὴν στιγμὴν ποῦ ἔκλειε τὸ παρὸν τετράδιον, ἔμεινα ἐκπληκτος ὅταν εἶδα νὰ εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιόν μου ἡ Ξένη Γκλιθιδίν, ἡ ὁποία εἶχε κάμη δρόμον τεσσάρων χιλιομέτρων διὰ νὰ ἔλθῃ νὰ μ' εὕρῃ, καὶ ἦτο φορτωμένη μὲ λάσπες ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Ἡ κ. Ἀπλεμπὴ τὴν ἐκράτησε διὰ τὴν νύκτα. Ἦτο πολὺ ἀργά ὥστε νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ ἴδιον βράδυ εἰς τὸ Ἰωαχανέτον. Ὑποθέτω ὅτι δὲν ἔκαμιν ὄλον αὐτὸν τὸν δρόμον διὰ νὰ λάβῃ ἀπλῶς τὴν εὐχαριστήσιν νὰ μου ἔμειλῃσιν περὶ ἀσημάτων πραγμάτων ἄλλα εἰς μάτην τῆς ἔκαμν ἐρωτήσεις διὰ τὸ σχολεῖόν της, δὲν κατάρθονα νὰ τὴν κάμω νὰ ἐμείλῃσιν. Δὲν μού εἶπε τίποτε ἄλλο παρά:

«—ὦ! Αἰμιλία μου! τί βεβήλωσις διὰ τὰ πνευματικά μας χαρίσματα, καὶ τί χαμένος καιρὸς ποῦ εἶνε αὐτὸς ποῦ περνοῦμε διδασκουσὶ ὅλο καὶ τὰ ἴδια πράγματα εἰς ἕνα σωρὸ ἀγοράκια καὶ κοριτσάκια! Πολὺ ἐπιθυμῶ νὰ ἤρχοντο οἱ κύριοι ἔμποροι νὰ κάμουν τὴν τακτικὴν των ἐπιθεώρησιν, διὰ νὰ ἀποκαταστήσουν τὴν τάξιν μεταξύ τῶν μαθητῶν μου. Ὁ-

σον περνοῦν αἱ ἡμέραι, τόσον γίνονται ἀτακτότεροι.

«Διενουκτέρευσεν εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ ὅλη νύκτα ἀνεστέναιζε. Δὲν ἤξεύρω τί ἔχει, καὶ τὸ ὁμολογῶ, πρὸς ἐντροπὴν μου, ὅτι τόσον ἐνύσταζα ὥστε δὲν τὴν ἤρώτησα ἴσως μὲ ἀρκετὸν ἐνδιαφέρον ὅταν μ' ἐβεβαίωσεν ὅτι δὲν ἦτο ἀρρωστη.»

Ἡ ἐνδεκάτη ἡμέρα.

«ὦ! Κυρία Φάγγ, μού ἀνοίξαν τὸ συρτάρι κ' εἰδίασαν τὸ ἡμερολόγιόν μου» κυττάξτε τί ἔγραψαν μὲ τὸ μολύβι εἰς τὴν παρακάτω σελίδα:

«Εἶδοποιεῖται ἡ συγγραφεὺς τῶν ἀπομνημονευμάτων τούτων, τὰ ὅποια εἶνε «τόσον νέστιμα ἔσον καὶ φιλαλήθη, ὅτι κἢ αἰθουσα τῶν παροδόσεων τοῦ σχολείου δὲν εἶνε ἀποκλειστικῶς ἰδικῆς της» «κάθε Πέμπτην γίνονται ἐδῶ τὸ συμβούλιον τῆς κοινότητος, καί, μεταξύ τῶν ἀμελῶν αὐτῆς τῆς συνελεύσεως, πιθ. «νὸν νὰ εὐρεθῇ κανεὶς ὀλιγώτερον διακριτικὸς παρ' ὅσον εἶνε

«ὁ ἀφωσιωμένους της θεράπων,

«Ζ. Κοῦλμπερδ.»

«Ὁ ἀδιάκριτος! πιστεύετε νὰ το εἰδιάβασεν ὄλον; Ὁραῖα πράγματα θὰ εἶδε διὰ λογαριασμὸν του. Ἐπὶ τέλους τόσον τὸ χειρότερον ὅτι ἔπαθε, τὸ ἀξίζει: ὅσοι κρυφακοῦν στὴν κλειδαρότρυπα, δὲν ἀκούουν πάντοτε ἐπαίνους διὰ τὸν ἑαυτὸν των' τὸ ἴδιον παθίουν καὶ ὅσοι διαβάσουν ὅτι δὲν εἶνε γραμμένον δι' αὐτούς.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ'.

Ἡ ἕβδη Γκαλιταίνε

Μέλις ἐξημέρωσεν, ἡ Ξένη ἐπῆρε πάλιν, σκεπτικὴ καὶ περιφροντικὴ, τὸν δρόμον διὰ τὸ χωρίον της.

Ἡ ἀϋπνία ἐκείνης τῆς νυκτὸς καὶ ἡ μακρὰ πορεία της εἰς τοὺς δρόμους τοὺς γειμάτους ἀπὸ λάσπην, δὲν της προέλεγαν καλὴν τὴν ἡμέραν της, χωρὶς νὰ λάβωμεν ἀκόμη ὑπ' ὄψιν οἱ πρῶτος ὁρος διὰ νὰ ἐπιτύχῃ ὁ ἄνθρωπος εἰς αἰανδήποτε ἐργασίαν, εἶνε ν' ἀγαπᾷ αὐτὴν τὴν ἐργασίαν καὶ νὰ μὴν τὴν θεωρῇ ὡς ἀγχαρείαν. Ἀλλὰ, ὅσον ἐπερνοῦσαν αἱ ἡμέραι, τόσον ὀλιγώτερον ἐπετύγγανεν ἡ Ξένη εἰς τὸ ἔργον, τὸ ὅποιον εἶχεν ἀναλάβῃ. Ἡ ἀνυποταξία ὅσον ἐπήγγινε καὶ ἤρξανεν εἰς τὸ σχολεῖόν της, καὶ οἱ κάτοικοι τοῦ Ἰωαχανέτου εἶχαν ἀρχίσῃ νὰ λέγουν ἀπροκαλύπτως ὅτι τὰ παιδιὰ των τίποτε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μάθουν μὲ αὐτὴν τὴν διδασκαλίαν.

Καὶ ὁμως, ἦτο ἀρκετὰ ὑψηλὴ καὶ δυνατὴ ὥστε νὰ ἐπὶβληθῇ εἰς τὰς μαθητρίδας της. Δι' αὐτὴν βέβαια δὲν ἤμποροῦσε κανένα ἀγοράκι νὰ καυχῆθῃ ὅτι θὰ τὴν ἐπετοῦσε κάτω μὲ μίχ γροθιά ὅπως τὴν Αἰμιλίαν. Ἀλλ' οὔτε ἤμποροῦτε κανεὶς νὰ εἰπῇ ὅτι τῆς ἔλειπεν

ἡ εὐφυΐα ἢ ἡ παιδεία, διότι καμμία νέου τοῦ Κιμπασσέτου δὲν ἦτο τόσον πεπεισμένη καὶ τόσον εὐφυῆς ὅσον αὐτὴ. Διὰ τοῦτο ἡ ἀταξία ἐκείνη; Διότι ἀπλοῦστατα δὲν εἶχε προσεκτικὸν τὸν νοῦν της εἰς ὅτι ἔκαμιν.

Ἐκείνο τὸ πρωί, λόγου χάριν, ἐνῶ ἀνέπτυσεν εἰς τοὺς μαθητὰς καὶ τὰς μαθητρίδας τῆς ἕνα πρόβλημα τῆς ἀριθμητικῆς, μισοπνιγμένα γέλια ἠκούσθησαν ἀπὸ τὰ θρανία διότι, ἀντὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ προβλήματος, ἀφῆρθε μὲ τοὺς μεμδοσμούς της, καὶ τὸ χέρι της ἤρχισε μόνον του κατὰ νὰ ζωγραφίσῃ διπλά εἰς τὰ ἀριθμητικὰ ψηφία. Ὅταν δέ, ἐνθυμηθεῖσα τὸ καθήκον της, ἐκοκκίνισε καὶ ἤρχισε ν' ἀκούη τὰ παιδιὰ εἰς τὸ μάθημα τῆς γεωγραφίας, τὶ τὸ παρῆξεν ἂν τὰ γέλια ἐδιπλασιάσθησαν εἰς τὴν τάξιν. Ἀνάλυσε τὸ κράτος τοῦ Μεξικίου, εἶπεν εἰς τὸν Τζῶνην Πάρκ, καὶ ἀποσύνησεν εἰς τοὺς πρῶτους αὐτοῦ παράγοντας.»

Καὶ ἔπειτα, ἀντιληφθεῖσα ὅτι εἶπεν ἀνοησίαν: «Ὅχι, προσέθεσεν, ἀνάγαγέ το εἰς τὴν ἀπλουστάτην αὐτοῦ μορφήν! . . .»

Αὐτὴν δὲ ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἐξέλεξαν οἱ κύριοι ἔμποροι διὰ νὰ ἔλθουν καὶ νὰ κάμουν τὴν ἐπιθεώρησιν των. Ἡ καϊμένη ἡ Ξένη, ἀπὸ τὴν ταραχὴν της ἔχασεν ἐντελῶς τὸ μυαλὸ της, καὶ οἱ ἐπιθεωρητὰι ἔφυγαν πολὺ δυσηρεστημένοι καὶ μὲ αὐτὴν καὶ μὲ τὸν τρόπον ποῦ παρεδίδεν.

Ὅταν ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σπίτι τῆς μητέρας της, τὸ Σάββατον, εἰφαίνετο καθὼς τὸ ἀγαλμὰ τῆς ἀπειπισίας.

Ἐὐτυχῶς, τὸ ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς, ἡ Αἰμιλία ἐσκέφθη νὰ ὑπάγῃ νὰ τὴν ἰδῇ, καὶ ἡ ἐπίσκεψίς της ἦτο ἀληθινὰ ἐπικαιροτάτη.

«Ἡ Ξένη διηγήθη διὰ μακρῶν εἰς τὴν φίλην της ὅλας τὰς ἀγωνίας καὶ τὰς ἀνησυχίας της, τὰς ἀποθαρρύνσεις καὶ τὰς ἀπογοητεύσεις της.

—Τί νὰ κάμω; τί νὰ κάμω; εἶπεν ἐπὶ τέλους μὲ λυγμούς καὶ δάκρυα.

—Ἐν πρώτοις, τῆς ἀπήντησεν ἡ Αἰμιλία, δὲν πρέπει νὰ κλαῖς. Μ' αὐτὸ δὲν κερδίζεις τίποτε. Πρέπει νὰ συλλογιζέσαι αὐτὸ ποῦ κάμνεις καὶ ὄχι ὅτι ἐπιθυμοῦμε νὰ ἔκαμιν. Τὸ ἔργον τὸ ὅποιον ἀνέλαβες, καὶ ἠναγκάσθης νὰ το ἀναλάβῃς διὰ λόγους τοὺς ὁποίους κρίνω περιττὸν νὰ σου ἐνθυμίσω, ὀφείλεις νὰ το ἐκτελῆς μὲ ὄλην τὴν καρδιά σου, ὅσον εἰμπορεῖς καλλιτέρα καὶ ἔχεις ὄλος τὰς δυνάμεις διὰ νὰ το ἐκτελῆς. Ἐτσι, καὶ ὄχι διαφορετικὰ, θὰ φανῆς ἀνωτέρα ἀπὸ τὴν σημερινὴν σου θέσιν. Ἀλλῶς τε, ἀρχὴ εἶνε, καὶ δὲν εἶνε ὀλίγον ἡ ἀρχή, εἰς τὴν ἡλικίαν σου. Τώρα μάλιστα, ὡς λέγουν, θέτεις τὸν πόδα εἰς τὸν ἀναβόλεα τοῦ Ἰππου. Ὅθελεις λοιπὸν τώρα νὰ πῆσῃς κάτω, νὰ καταστρέψῃς

τὸ μέλλον σου, τὴν ὑπαρξίν τῆς μητέρας σου; . . . Φαντάζομαι πόσον θά σε τύπη ἔπειτα ἡ συνείδησίς σου!

—ὦ! ναί, Αἰμιλία, ἔχεις δίκαιον, εἶμαι ἕνα ἄθλιον πλάσμα, ἐγώστρια καὶ κακὴ . . .

—Δὲν εἶπα αὐτό, ἐγώ . . .

—Δὲν το εἶπες, ἀλλὰ τὸ ἐσκέφθης, καὶ το ἐσκέφθης δικαίωτα. Πόσον θά με περιφρονῆς, σὺ ποῦ ἔχεις τόσον θάρρος καὶ εἶσαι τόσον λογικὴ καὶ δὲν ἔσους οὔτε σὺ καμωμένη διὰ τὴν θέσιν ποῦ εὐρίσκεισαι τώρα! Ἀλλὰ θὰ διορθωθῶ! Τοῦ λοιποῦ σὲ θὰ λαμβάνω ὡς ὑπόδειγμα . . .

ὦ! εἶπεν ἡ Αἰμιλία γελῶσα, δὲν εἶμαι ἐγὼ ἀξία διὰ νὰ με πικρῶνουν ὡς ὑπόδειγμα. Ἐγώ, ὅπως κάθε ἄλλη, τὰς στιγμὰς ποῦ με πίκνει ἡ ἀθυμία, ἀλλὰ βάζω τὰ δυνατά μου καὶ τὴν ὑπερnikῶ.

—Λοιπὸν, κ' ἐγὼ θὰ βάλω τὰ δυνατά μου! θὰ λείψουν οἱ ἀφρημαδῆς! θὰ λείψουν τὰ φιλόδοξα ὄνειροπολήματα! θὰ τὸ δῆς, θὰ το δῆς! . . . Δὲν πρέπει νὰ σου δίδω πλέον ἀφορμὴν νὰ κοκκινίζῃς διὰ τὴν φίλιαν τὴν ὅποιαν μού εἰδείξες πάντοτε.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΗ'.

Ἡ Κικὴ καὶ ὁ Γιαννάκης, ἀφοῦ ἐπεριπάτησαν ἀρκετὴν ὥραν, πολὺ ἄ

«Ἄμ' ἂν εἶνε φαρμάκι!»

νήσυχοι διότι τοὺς περικυκλόνει ἡ σιωπὴ καὶ διότι κατὰ μικρὰ ζωῦφια τρέχουν μέσα στὰ χορταράκια, ἀνεκάλυψαν ἕνα μεγάλο δένδρον φορτωμένο μὲ φρούτα. Τὸ σχῆμα καὶ τὸ χρῶμα αὐτῶν τῶν φρούτων τοῦ ἐν-

θυμίζουσαν τὰ μήλα, ἀλλὰ μήλα δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε. Τὸ νησί τοῦ Ροβινσώνοδ δὲν εἶχε μήλας. Ἐκτὸς τούτου αὐτὰ τὰ φρούτα εἶνε παραπολύ κόκκινα.

—Νὰ κόψουμε; λέγει ἡ Κικὴ.

—Καὶ νὰ φάμε; λέγει ὁ Γιαννάκης.

«Ἄς ὑποχωρήσωμεν.»

—ὦ! ὄχι, λέγει ἡ Κικὴ ἄμ' ἂν εἶνε φαρμάκι!

Ὁ Γιαννάκης, μὲ τὰ πολλὰ πηδήματα ποῦ κάνει, σακόνει ἐπὶ τέλους ἕνα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ μυστηριώδη φρούτα.

—Βάλ' το στὴν τσέπη σου, λέγει ἡ Κικὴ.

—Δὲν μυρίζει καθόλου σὰ μήλο, λέγει ὁ Γιαννάκης. Ὁ Παυλῆς, ἀφοῦ εἶνε παιδί τοῦ περιθάλρη, θὰ μᾶς πῇ ἴσως τί εἶνε· αὐτὰ εἶνε πράγματα τῆς δουλειᾶς του.

Ἀλλὰ δὲν ἔχουν καιρὸ νὰ χάνουν. Πηγαίνουν εἰς ἕνα δάσος ποῦ φαίνεται πίσω ἀπὸ κατὶ βράχους.

—Κύτταξε τί ἀψήλα ποῦ εἶνε τὰ δένδρα, λέγει ὁ Γιαννάκης.

—Καὶ τί πυκνὰ τὰ φύλλα των, λέγει ἡ Κικὴ. Θὰ εἶνε πολὺ σκοτεινὰ μέσα σ' αὐτὸ τὸ δάσος.

—Ἔτσι, ἐξακολουθεῖ ὁ Γιαννάκης, εἶνε τὰ παρθένα δάση. Πάμε ἐμπρός, καὶ σὺ κρύβεσαι ἀπὸ πίσω μου, Κικὴ.

—Ὅχι, λέγει ἡ Κικὴ γενναϊότατα, θὰ συμμερισθῶ μὲ σένα ὄλους τοὺς κινδύνους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΘ'.

Πῶς κτυπᾷ ἡ καρδιά των, ὅταν φθάνουν στὸ δάσος. Τί σκοτεινὰ ποῦ εἶνε! Κυττάζονται χωρὶς νὰ ξέρουν

τί να κάμουν, όταν ξεαφνα ένα φοβερό μούγγισμα ακούεται από τὰ βάθη τῆς δάσους.

— Στέκονται σὸν παγωμένοι.

— Εἶνε λέων! λέγει ὁ Γιαννάκης.

— Πάμε νὰ ὑπερασπιθοῦμε τὸν Μπέμπη, φωνάζει ἡ Κική.

— Ναι, λέγει ὁ Γιαννάκης, ἄς ὑποχωρήσωμεν πρὸς τὸ κύριον σῶμα τοῦ στρατοῦ μας.

Τὸ βάζουν στὰ πόδια καὶ φθάνουν λαχανιασμένοι εἰς τὴν ἀκρογιαλιά, χωρὶς νὰ γυρίσουν νὰ κυττάξουν ἂν τους κυνηγᾷ ὁ ἐχθρὸς. Εὐρίσκουν ὅμως τὴν γενναϊότητα νὰ μὴν εἰποῦν εἰς τοὺς δυστυχισμένους συντρόφους των τὴν αἰτίαν τῆς βιαστικῆς ἐπιστροφῆς των.

(Ἔπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΧΩΡΙΣ ΜΗΤΕΡΑ!

— Μπα! μπα! ἔλα Παναγιά μου! ἀπ' ἔλα τὰ αὐθάδη καὶ ἀδιάντροπα κοτοπουλάκια ποῦ εἶδα στὴ ζωὴ μου, αὐτὸ βέβαια εἶνε τὸ χειρότερο!

Αὐτὰ τὰ λόγια ἔλεγε μὲ τὴν γλῶσσαν τῶν πουλιῶν ἡ μεγάλη Κυρὰ - "Ορνιθα, ἐνῶ ἔστρεφε μὲ ἀπορίαν τὸ μάτι της καὶ ἐκύτταζε ἕνα τόσο-δὰ στρογγυλὸ μαῦρο πουπουλένιο τέπι, ποῦ μὲ τὰ δύο κίτρινα ποδαράκια του ἔκαμνε τὸν περίπατόν του μόνο του εἰς τὴν αὐλὴν, καὶ ἐκαμάρωνε, διότι κατὰ τὰ φαινόμενα εἶχε τὴν ἰδέαν ὅτι ἦτο πολὺ ὠραῖον πουλάκι.

— Ἐλα ἐδῶ, γύρισε πίσω! — ἐφώνησε μετ' ὀλίγον ἡ Κυρὰ - "Ορνιθα, ἄμα εἶδεν ἕνα ἀπὸ τὰ δικά της κλωσσόπουλα νὰ διευθύνεται πρὸς τὸ ξένο πουλάκι.

— Ἀμέσως, μαμά! — ἀπήντησε τὸ παιδάκι της.

Ἄλλ' ἀντὶ νὰ κάμῃ, ὅτι ἀπήντησε καὶ νὰ γυρίσῃ πίσω, ὅπως πρέπει νὰ κάμῃ καθε εὐπειθὲς κλωσσόπουλο, αὐτὸ ἐπράθηξε τὸν δρόμον του καὶ ἐπήγε κατ' εὐθεΐαν κοντὰ εἰς τὸ καμαρωμένο ξένο κοτοπουλάκι, τὸ ὅποιον μάλιστα κατεδέχθη νὰ το κυττάξῃ καὶ νὰ το εἰπῇ:

— Τί θέλεις; τί ζητεῖς ἐδῶ;

— Ὡ! τίποτε ἄξιον λόγου, ἀπήντησε τὸ κλωσσόπουλο, ἐνῶ ἔβαζε τὰ δυνατὰ του νὰ φανῇ καὶ αὐτὸ τόσο ὑπερήφανον ὅσον τὸ ἄλλο. Ἦθελα μόνον νὰ μάθω πῶς σὲ λένε.

— Μαυρούλη, καὶ σένα;

— Ἐμένα μὲ λένε Πουπούλη, ἀπήντησε τὸ μικρὸ ἀσπροκίτρινο κλωσσόπουλο, καὶ αὐτὴ ποῦ κάθεται κοντὰ σ' ἐκεῖνο τὸ κοτέτσι εἶνε ἡ μητέρα μου. Ἡ δική σου ποῦ εἶνε;

— Δὲν ἔχω μητέρα ἐγώ, ἀπήντησε περιφρονητικῶς ὁ Μαυρούλης. Αἱ μητέρες εἶνε ἀχρηστὰ πλάσματα.

— Δὲν ἔχεις μητέρα! ὄχι δὰ! ἐφώνησεν ὁ Πουπούλης μὲ μεγάλην ἀπορίαν. Πῶς λοιπὸν ἤλθες σ' αὐτὸν τὸν κόσμο;

— Ἄκουε με! εἶπεν ὁ Μαυρούλης καὶ ἔλαβε ρητορικὴν στᾶσιν καὶ ἔγειρε λοξὰ τὸ κεφάλι του, — ἄκουε με, καὶ θά το μάθης. Ἐγὼ ἐβγήκα ἀπὸ τ' αὐγὸ μέσα σ' ἕνα Ἐπωαστήριον.

— Μέσα σὲ τί; διεκοφεν ὁ Πουπούλης.

— Ἐ—π—ω—α—σ—τ—ή—ρι—ον! Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα εἶνε ἕνα ὠραῖο ζεστὸ σπίτι, ὅπου ἔβλαν τὸ δικό μου αὐγὸ καὶ ἕνα σωρὸ ἄλλα αὐγὰ διὰ νὰ βγοῦν πουλάκια, καὶ ἐγὼ εἶμαι τὸ πρῶτο ἀπὸ ὅλα ποῦ ἐβγήκε!

Ἐἶπε καὶ ἐκορδώθηκε μὲ μεγάλο καμάρι.

— Βλέπεις, ἐξηκολούθησεν, αὐτὸ τὸ πρᾶγμα εἶνε πολὺ καλλίτερο παρὰ νὰ ἔχης μητέρα. Κυττάξέ με: δὲν εἶμαι παρὰ τεσσαρῶν ἡμερῶν, καὶ ὅμως κῦττα τὰ στερά μου, τί μεγάλη εἶνε!

Καὶ ὁ Μαυρούλης ἄνοιξε τὰ μικροσκοπικὰ φτερουγάκια του διὰ νὰ τα ἰδῇ ὁ ἄλλος.

Ὁ Πουπούλης ἀνεστέναξεν ὅταν ἐσυλλογίσθη ὅτι αὐτὸς δὲν εἶχε τίποτε φτερό, ἂν καὶ ἦτο δύο ἡμέρες μεγαλύτερος.

— Νά! σὲ φωνάζει ἡ μητέρα σου, τοῦ εἶπεν ξεαφνὰ ὁ Μαυρούλης, ὅταν ἡ Κυρὰ - "Ορνιθα ἔκαμε ἕνα δυνατὸ ἀκλουκλῶν, καὶ ὀκτῶ χνουδωτὰ πουλάκια ἐφάνησαν ποῦ ἔτρεχαν πρὸς τὸ μέρος της, ποῖον νὰ πρωτοπροφθάσῃ καὶ νὰ χωθῇ εἰς τὸ ἀναπτυστικώτερον μέρος κάτω ἀπὸ τὰ φτερά της.

— Ναι, φωνάζει, εἶπεν ὁ Πουπούλης. Νομίζω ὅτι πρέπει νὰ πάω καὶ ἐγώ, ἀλλὰ εἶνε πολὺ ἐνωρίς ἀόμα.

— Καλέ, μὴν πᾶς! εἶπεν ὁ Μαυρούλης. Ἐγὼ δὲ καθήσω ἐξω... μείνε καὶ σύ, νὰ παίξῃς μαζί μου!

Ὁ Πουπούλης ἐδίστασεν ὀλίγον, ἀλλὰ ἔπειτα ὑπερίσχυσε τὰ καλὰ αἰσθήματα εἰς τὴν καρδουλά του, καὶ ἔστρεψε πρὸς τὴν μητέρα του μὲ ὄσση γοργότητα εἶχαν τὰ ποδαράκια του, ἐνῶ ὁ Μαυρούλης ἐχαμογελοῦσεν εἰρωνικῶς καὶ ἔλεγε ἀπὸ μέσα του:

— Τί καλά ποῦ δὲν ἔχω μητέρα! Φη-τασθήτε νὰ εἶχα καὶ νὰ ἦμου' ὑποχρεωμένος νὰ πάω μέσα νὰ κλεισθῶ, ἐνῶ εἶνε τόσο ὠραῖα ἡ ἡμέρα!

Ἐπέρασε μία ὥρα περίπου, καὶ ἡ ὄψις τῆς αὐλῆς ἤλλαξεν ἐντελῶς: ἡ βροχὴ ἔπερτε καὶ ἔβρεχε τὰ φύλλα καὶ τὰ ἄνθη καὶ ἐκτυποῦσε ἐπάνω εἰς τὸ κοτέτσι, ὅπου ἡ Κυρὰ - "Ορνιθα, στέγνῃ καὶ ζεστή, ἐκάθητο μὲ ὅλα τὰ πουλάκια της κρυμμένα κάτω ἀπὸ τὰ φτερά της.

Ὁ Πουπούλης ἐβγαλε τὸ κεφαλάκι του ἀπὸ μιὰ γωνίτσα τοῦ φτεροῦ τῆς μητέρας του καὶ εἶδε τὸν νέον του φίλον, τὸν Μαυρούλη, ποῦ ἐστέκετο μέσα στὰ νερά,

βρεγμένος καὶ ἐλεινός, μὲ τὰ μαῦρα πουλάκια του κολλημένα στὸ πετσί του, ἐνῶ κατὶ πονηρὸς σταλαγματιᾶς τῆς βροχῆς κατέβαιναν καὶ ἐκύτταζαν ποῦ τὸν ἐπονόυσε περισσότερο, διὰ νὰ πέσουν καὶ νὰ τὸν κτυπήσουν.

Ἡ Κυρὰ - "Ορνιθα τὸν εἶδεν ἐπίσης τὴν ἰδίαν στιγμὴν, καὶ τοῦ ἐφώνησε:

— Τρέξε στὴ μητέρα σου! σπῖτι σου γρήγορα, ἀνέητο πουλάκι! Τί κάθουσαι ἐξω καὶ βρέχεσαι;

— Χοῦ! χοῦ! ἀπήντησε μὲ κλάμματα ὁ καϊμένος ὁ Μαυρούλης. Δὲν ἔχω μητέρα, καὶ ἔγινε μουσικίδι!

— Δὲν ἔχεις μητέρα; Τὸ καϊμένο τὸ πουλάκι μου! εἶπεν ἡ Κυρὰ - "Ορνιθα, καὶ ἡ φωνὴ της ἐμαλάκωσεν ἀμέσως. Ἐλα λοιπὸν ἐδῶ, εἶνε τόπος καὶ γιὰ σένα

Καὶ ἐσήκωσε τὴν ἀριστερὴν φτεροῦγὰ της μὲ τρόπον πολὺ πρόθυμον.

Ὁ καϊμένος ὁ Μαυρούλης ἔστρεψε καὶ ἐτρέψαυσε ἐκεῖ, καὶ γρήγορα ἐξεστᾶθη ὁ ἐστῆγνος τὸ σωματάκι του ποῦ ἐτουρτούριζε προτιήτερα, καὶ ἡ Κυρὰ - "Ορνιθα τὸν ἄκουσε ποῦ ἐμυρμούριζε, ἐνῶ τὸν ἐπαινεῖ ὁ ὕπνος μέσα στὴ ζεστασιά: — Ὡ! τί καλά ποῦ εἶνε, ἄμα ἔχη κανεὶς μητέρα!

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΕΥΝΟΣ

ΜΙΑ ΟΡΘΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ὁ δοῦξ τοῦ Λουξεμβούργου, εἰς ἕκ τῶν μεγάλων στρατιωτικῶν ἀνδρῶν, οἵτινες ὑπηρετήσαν τὸν βασιλεῖα τῆς Γαλλίας Λουδοβίκου τὸν ΙΔ', εἶχε τὸ ἀτύχημα νὰ εἶνε ἀρετὰ κομπούρης.

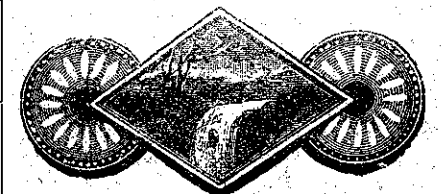
Αὐτὸς ὠδήγησε συγχὰ τὰς γαλλικὰς στρατίας ἐναντίον τοῦ περιφρονοῦ πρίγκιπος Γουλιέλμου τῆς Ὁράγγης, τὸν ὅποιον πάντοτε ἐνίκησε, ὡσὰκι συνεκρότησε μάχην μαζί του.

Ἐνωεῖται ὅτι ὁ Γουλιέλμος δὲν ἤμπορῶσε νὰ ἀκούσῃ τὸ ὄνομα τοῦ ἀντιπάλου του.

— Δὲν θὰ κατορθώσω ἐπὶ τέλους νὰ νικήσω αὐτὸν τὸν καμπούρη; — ἀνέκραξεν ὁ πρίγκιψ κατόπιν μιᾶς ἡμέρας του.

Ἡ κακεντρεχὴς αὐτὴ φράσις ἐγνώσθη εἰς μέγαν κύκλον, καὶ ἐφασεν ἕως τὴν ἀκοήν τοῦ Γάλλου στρατάρχου.

— Τὸν καμπούρην! εἶπεν αὐτὸς χαμογελῶν. Καὶ πῶς τὸ ἤξευρε; Μήπως εἶδε ποτὲ τὰ ν ὦ τ ἄ μ ο υ ; . . .

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Μαρίκα προνομάζει τὸν μικρότερον ἀδελφόν της Παῦλον εἰς τὸν συλλαβισμόν.

— Παῦλε, συλλάβισέ μου τὴν λέξιν «τρι-αντάφυλλον».

— Δὲν εἶπαρῶ, Μαρίκα μου, εἶνε μεγάλη.

— Τότε συλλάβισέ μου τὴν λέξιν «τριαντα-φυλλάκι».

Ἐσ ἀπὸ τοῦ Τριπλιτέμου.

Ἡ θεία (ἡ ὁποία εἶνε γραία) — Ἐβριτὴ Βροχὴ, πέρασε μου, σὲ παρακαλῶ, τὴ βελόνα.

Ἐβριτὴ Βροχὴ: — Θὰ μού την περνάτε καὶ εἰς σέ, θεία, ἄρα γέρασῶ.

Ἐσ ἀπὸ τοῦ Ζαχαριῆνου Ἀνθρώπου.

Στὸ σπίτι τοῦ Νίκου τρώγου μπακαλιάρου, ἀλλ' ἐπειδὴ ἔμεινεν ἀβραστός, εἶνε πολὺ σκληρὸς.

Ὁ Νίκος, ἐνῶ τρώγει, εἶνε σκεπτικὸς.

— Τί σκέπτεσαι; τὸν ἐρωτᾷ ὁ μπαμπᾶς του.

Καὶ ὁ Νίκος:

— Πρῶτη φορὰ εἶδα σανίδα νὰ μοιάξῃ μὲ μπακαλιάρου.

Ἐσ ἀπὸ τοῦ Διαβόλου Ἐσπερινού.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ἘΝΑ δράμα τοῦ συνεργάτου μου κ. Γρηγορίου Ξενοπούλου, ὁ «Τρίτος», ἐδόθη κατ' αὐτὰς μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν ἀπὸ τὴν «Νέαν Σκηνήν». Σὰς το ἀναγγέλλω μὲ ἰδιαιτέρην χαρὰν καὶ ὑπερηφάνειαν, διότι γνωρίζετε πόσον στενῶς εἶνε συνδεδεμένος μὲ τὴν «Διαπλάσιν» ὁ κ. Ξενοπούλος. Δυστυχῶς τὸ δράμα του αὐτὸ δὲν εἶνε διὰ παιδιὰ, ἀλλ' ὅμως θὰ σας ἔλεγα νὰ ὑπάγετε εἰς τὴν «Νέαν Σκηνήν», νὰ το ἰδῆτε εἰς εὐμορφῶν ποῦ εἶνε, καὶ πόσον καλὰ τὸ παίξουν οἱ μῦσταί της «Νέαι Σκηνῆς», καὶ μὲ πόσον ἐνθουσιασμόν τὸ ὑποδέχεται πάντοτε τὸ ἐκλεκτόν καὶ πολυπλήθες ἀκροατήριον. Ἀρκεῖ νὰ σας εἰπῶ ὅτι ὄχι μόνον τὴν πρώτην βραυδίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν δευτέραν, — πρᾶγμα κόπως ἀσυνεθιστόν, — ὁ συγγραφεὺς ἐκλήθη ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ κατεχειροκροτήθη. Καὶ τὴν τρίτην ἀκόμη ἐξήτηθ' ἐξωρητάτα χειροκροτήματα. Ἐν γένει ἡ ἐπιτυχία ἦτο τόσο μεγάλη, ὥστε ὁ συγγραφεὺς εἶμπορε νὰ καυχᾶται, καὶ ἐγὼ μαζί του, καὶ περὶ καὶ μου, διότι ὁ θριαμβὸς ἐνός τακτικοῦ συνεργάτου τοῦ περιδικίου, τὸ ὅποιον τόσο ἀγαπᾶτε, εἶνε θριαμβὸς ὅλων μας.

Φερνάνδε Πῶ, ἡ κλήρωσις τῶν Δύρων ἐγίνεν ἄρα τὴν λέξει τῆς προθεσμίας, τ' ἀποτελέσματα ὅμως θὰ δημοσιευθῶν, ὅπως πάντοτε, περὶ τὰ τέλη τοῦ ἔτους; ὅτε καὶ θὰ διανεμηθῶν τὰ δῶρα. Εἰς τὴν κλήρωσιν ἔλαβον μέρος μόνον οἱ μέχρι τῆς 31 Μαρτίου πληρώσαντες ὄλοκληρον συνδρομὴν διὰ τὸ ἔτος 1903.

Θὰ τὸ πιστεύετε; Ἀπὸ τώρα ἀρχισαν αἱ ἀνανεώσεις διὰ τὸ ἔτος 1904. Μάλιστα, ἀπὸ τώρα ἔκτις τῆς Ἄννας Στουπάθῃ καὶ τῆς Ζουλέϊνας, αἱ ὁποῖαι ἀνεύεσαν τὴν συνδρομὴν των πρὸ πολλοῦ, ἀνανέωσεν σήμερον καὶ τὸ Ταπεινὸν Γασεμί. Δείγμα ἀγάπης καὶ προθυμίας μεγαλύτερον δὲν εἶμπορε νὰ γίνῃ.

Πρόδικε Χῆε, σοῦ ἔστειλα διὰ τετάρτην φορὰν τὸ 14ον φύλλον τοῦ 1902 ἐντός φακέλλου κλειστοῦ. Διὰ τὰ ἄλλα ποῦ μου γράφεις, τί νὰ σου εἰπῶ! Ὁ κ. Φαίδων, ἐν πρώτῳ, δὲν ἀναμιγνύεται εἰς τοὺς Διαγωνισμούς. Ἡ κρίσις εἶνε ἔργον ἀποκλειστικῶς ἰδικῶν μου. Τὸ πῶμα σου ἦτο ὠραῖον, πραγματικῶς, ἀλλὰ τὸ ὕψος του καὶ ἡ γλῶσσά του δὲν συνεθίζοντο πλέον, ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας τοῦλάχιστον. Ἡ συνήθις μας ποιητικὴ γλῶσσα εἶνε σήμερον ἡ τοῦ βραβευθέντος ποιήματος. Οἱ καλλίτεροι μὲς ποιηταὶ εἶσι γράφον.

Σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖόν σου, Μαύρη Χιῶν, καὶ ἐχάρηκα πολὺ ποῦ μου ἔγραψες. Σὺ λοιπὸν εἶσαι κατενθουσιασμένη μὲ τὴν «Διμιλίαν Χῶδ», ὁ μεγαλῆρας ἀδελφός σου μὲ τὰ «Παραμῦθια τοῦ Καθιδουλινοῦ», ἡ μικρότερα σου ἀδελφὴ μὲ τὸν «Γύρον τοῦ Κόσμου», καὶ ὅλοι μαζί μὲ τὴν Ἀλληγογραφίαν, τὸς Ἀσκήσεις καὶ τὴν λοιπὴν ὕλην τοῦ φύλλου. Τί καλά! Ἔτσι καὶ ἐγὼ θέλω, νὰ εὐχαριστοῦνται μαζί μου ὅλα τὰ νέα μέλη τῆς οἰκογενείας, ὅλα αἱ ἡλικίαι τῶν παιδιῶν.

Μὲ μεγάλην μου χαρὰν, Ἀναστάσιε Σ. Δεσφίλλε, εἶδα εἰς τὴν «Νέαν Ἡμέραν» τῆς Τετάρτης ὅτι τὸ πρῶτον χρηματικὸν βραβεῖον τῆς Σχολῆς σας, εἰς πράγματι διακοσίαν, ἀνεμετήθη εἰς σέ. Σὰς συγγαίρω ἀπὸ καρδίας καὶ σου εὐχομαι καὶ εἰς ἀνώτερα. Φαντάζομαι τὴν χαρὰν καὶ τὸ καμάρι τοῦ πατέρα σου, ποῦ εἶχε τόσο καλὰ παιδιὰ, διότι, ἐνθυμούμαι, ὅτι καὶ τὰ δέδρα σου ἐβραβεύθησαν ποτὸλάχιστον.

Ποῖος μού ἔστειλεν ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο δελτάριον; Πραγματικῶς μοιάζει τοῦ Ἀναγνῖα ἢ ἐπ' αὐτοῦ εἰκόνα, καὶ ἐγελάσαμεν πολὺ. — Τὸ γράμμα μοιάζει μὲ τὸ τοῦ Κερβαρίου τῆς Ἐρήμου.

Τὸ βράδυ, ὅταν ἐπιστρέφω ἀπὸ τὸ Φάληρον, — μού γράφει τὸ Τρελλὸ Ναυτάκι, — συχνὰ σὲ βλέπω εἰς τὸ μπαλκόνι σου, καὶ λέγω: ἡ καϊμένη ἡ Διαπλάσις τώρα μάλιστα ξεκουράζεται! Καὶ ἡμεῖς εἴμεθα ἀχάριστοι, διότι, νὰ σου εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, ἀντελήφθη ἐσχάτως καὶ πρὸς μεγάλην μου λύπην ὅτι πολλοὶ ἀπὸ ἡμᾶς εἶνε ἀχάριστοι. . . . Ὡ, ὄχι, αὐτὸ δὲν τὸ πιστεύω, δὲν θέλω νὰ πιστεύσω ὅτι εὐρίσκονται καὶ ἀχάριστοι μεταξὺ τῶν φίλων μου!

Φίλημα τοῦ Κόματος, ἡ ἐπιστολὴ σου μ' εὐχαρίστησε πολὺ. Σοῦ ἔστειλα ἕκ νέον τὸ 28ον καὶ 29ον φύλλον. Ἀλλὰ πῶς σου ἐπέρασεν ἡ ἰδέα, ὅτι εἶνε δυνατόν νὰ ληρομηθῶσιν ποτὲ νὰ στείλω φύλλον εἰς ἕνα εἰσδηλοῦσιν συνδρομητήν; Ἡ ὑπερηφάνεια τῆς ἀποστολῆς τῶν φύλλων εἶνε διαφραγμένη εἰς τὸ Γραφεῖόν μου μὲ τόσο τέλειον μηχανισμόν, ὥστε εἶνε ἀδύνατον νὰ παραληφθῇ ἡ ἀποστολὴ ἔστω καὶ ἐνός φύλλου.

Εὐχαριστῶ τὴν ἀνώνομον δωδεκαεθῆ συνδρομητήριον μου διὰ τὸ ποιημάκι τῆς Βίκουσιπενταετηρίδος. Ἀλλὰ διατὶ τὸς μετριοπροσῆνη; διατὶ δὲν ἔγραφε τὸ ὄνοματάκι της;

Δὲν πρέπει νὰ προβάλῃσαι, Δὲ-Ρε-Μι, ὅταν δὲν θέσταις πρῶτασιν σου περὶ ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν. Αὐτὸ ποτὲ δὲν γίνεται ἀπὸ περιφρονησῆν, ὅπως νομίζεις. Ἄλλοι δὲν ἀνταλλάσσουν ποτὲ, ἄλλοι ἐπασσαν, ἄλλοι δὲ ἀναβάλλουν. Πῶς περιπέσεις, — ἐκτός τῆς περιφρονησῆς, ἡ ὁποία δὲν ἔχει λόγον. — Πολὺ ἐχάρηκα ποῦ μου ἔγραψες, διότι εἶχα καιρὸν νὰ λάβω ἐπιστολήν σου.

Καὶ διὰ τὴν ἰδικὴν σου ἐχάρηκα, Σπήλαιον Δοξαπατῆ, διότι πολλὸν καιρὸν δὲν ἤξευρα τί γίνεσαι. Σοῦ ἔστειλα τὸν εἰκοστὸν τόμον. Ἡ ὑδατὴν εἰκόνα τοῦ ἐπιστολικῶ σου χάρτου δὲν ἐμποδίζει νὰ γράψῃς μόνον εἰς τὰ περιθώρια.

Γράμμα ἀπὸ τὸ Σιάγιον! Μοῦ γράφει ὁ φίλος μου Ἀγγελὸς Ἀγγερινός, ὁ ὅποιος ἐγκατεστάθη ἐκεῖ. Εὐχομαι νὰ πραγματοποιηθῶσιν αἱ εὐχαί σου καὶ περιμένω ἀνυπομονῶς τὴν φωτογραφίαν του.

Τί τιμὴ Ἀνακατωμένε, δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι αἱ πολλαὶ ἀσχολίαι, καὶ ὄχι ἐλλειψίς ἀγάπης, σ' ἔκαμαν νὰ μ' ἀφίσης τόσο καιρὸν χωρὶς ἐπιστολήν. Ἐ, τὸ ἴδιον ἀκριβῶς καὶ ὁ κ. Φαίδων, ὁ ὅποιος αὐτὰς τὰς ἡμέρας εἶχε τόσοσ φροντίδας, τὴν ἐκδοσὴν τοῦ βιβλίου του, τὴν παράστασιν τοῦ ἔργου του κτλ. Τώρα ποῦ ἡσύχασε θὰ ἐξαναρχίσῃ, καθὼς καὶ ὁ Ἀναγνῖα, — ὄχι ὅμως ἄλλα ἀλογοπαίγνια.

Πλοῖον τοῦ Δουβάβεως [ΕΕΕ] ἡ ἐπιστολὴ σου εὐφραστάτη καὶ τὸ ποιῆμά σου καλόν. Θὰ σου ἔλεγα πολὺ καλόν, ἂν δὲν ἀπαιτοῦσες νὰ το διαβάσω μὲ ἀσθητικότητά. . . Ἐγέλασα καὶ

ἐγὼ μὲ τὰ διάφορα καὶ ἀπρόοπτα ἰδρύματά σου, — ἀλλὰ νὰ σου εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, τοὺς ἰδρυτὰς Μικρῶν Συλλόγων δὲν θὰ τους ἐπεριγελοῦσα ποτὲ, διότι πολλοὶ ἀπ' αὐτοῦ εὐδοκίμου, ὅπως ὁ Σύλλογος «Νεότης».

Συγγαίρω ἀπὸ καρδίας τὸ ἀγαπητόν μου Ἀταθύριον Ρόδου διὰ τὴν μικρὰν ἐγχείρησιν, τὴν ὅποιαν ὑπέστη ἐπιτυχῶς, καὶ διὰ τῆς ὅποιας ἀνέκτης τελείως τὴν ὕλην του. Πολὺ με συνεκίνησεν ἡ ἐπιστολὴ, εἰς τὴν ὅποιαν μού την περιγράφει.

Σὰ συγγαίρω, Ἄγγελο Περιστεράκι, διὰ τὰ λαμπρὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐξετάσεων. Ἀνεδείχθης ἡ πρώτη τῆς τάξεώς σου, ἐπήρξες τὸ πρῶτον βραβεῖον. . . ἰ ἄλλο θέλεις; Σοῦ εὐχομαι τὴν αὐτὴν ἐπιτυχίαν παντοῦ καὶ πάντοτε.

Ἐγκρίνοῦσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρὰς εἰς τὴν Ἀλληγογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: Κοκκινολίπερο (Χ. Δ. ἐλπίζω καὶ ἐγὼ ὅτι θὰ το τιμήσῃ πολὺ γρήγορα) Μπαρμπά-Λινάρδου (Δ. Α. αὐτὸ ἐξέλεξα ἀπὸ σοῦ ἀρῆσθ τὸσον ἡ ἀλληγογραφία μας, προσπάθει νὰ φαίνεσαι συχνά) καὶ Κάρλολον Δέκατον (Β. Δ. χαίρω πάρα πολὺ διὰ τὴν ἀπόφασιν σου). Ἀλλαγαὶ ψευδωνύμων: Ἀλκιματῆς (Κ. Β. αὐτὸ ἦτο ἐλεύθερον περιμένω νὰ μου γράψῃς καὶ ἐκτενέστερα.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ανταλλάξουν: ὁ Ζαχαριῆνος Ἀνθρώπος μὲ τὸν Μεγιστέα, Ὁρειῶν Θερινῆς Νυκτός, Ἀγωνιστῶν Ψυχῆν, Ἰσπότην τοῦ Μεσαίωνα καὶ Σβουμένο Ἀστέρι — ἡ Μέλισσα τοῦ Τιμηττοῦ μὲ τὸ Ἰαπωνικὸν Χρυσάνθεμον, Μπελγατανίαν τῆς ὁδοῦ Ἀβέρωφ, Παιδικὴν Χαρὰν, Ἀσπίδα τῆς Ἀθηνᾶς καὶ Ὁμοιωτῶν τῶν Κυθῶρων — τὸ Περωμένον μὲ τὴν Ἑλληνοπολίαν, Φιλόδοτον Μακεδόνα, Δούκιον τῶν Σαλόνων, Μεσημβρινὴν Ἀκτὴν καὶ Ἀγγὰρ Γκατέ — τὸ Ζιζάνιον τῆς Νεολαίας μὲ τὸν Ὑπερήφανον Ἰσιπῆα, Τζιζιζάνιον τοῦ Ἀετόν τῆς Ἐρήμου καὶ Κρόταλον — ὁ Πίθηκος τοῦ Βορρέου μὲ τὸν Ἰσπότην τοῦ Μεσαίωνα, Ζίναρ καὶ Ἀταθύριον Ρόδου — ὁ Ριγολέτο; μὲ τὸ Πράσινο Χαδίον, Μεγιστέα, Μικρούλαν Πατριανίαν, Ζιζάνιον τοῦ Γυμνασίου καὶ Κόκκινον Καπελάκι — ὁ Κλάδος Ἐλαίας μὲ τὴν Ἰδανικὴν Γλάντιν, Ταπεινὸν Γασεμί, Τζιζιζάνιον τοῦ Ἀγῶνος τοῦ Μαῖου καὶ Κερδῶν Ἐρημῆν — ἡ Μεσημβρινὴ Ἀκτὴ μὲ τὴν Ἀημοσημένην, Ἀτ-Λαίφ τ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'—Τόμ. 10^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 16 Αὐγούστου 1903

Ἔτος 25^{ον}—Ἀριθ. 33

Ἄπο ἓνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς *Λουλοῦδι τῆς Καρδιάς* [[ΕΕ] βραβεῖον ἔστειλα· αἱ ἐπιστολαὶ σου, ὡς πάντοτε, ὄραται.] *Ζαχαρέιον* Ἀνθροπον (πραγματικῶς ὄραται ζῶν) ἀνεῖς ἐκαὶ πέρα· *Νιγάραν*, *Γλοκίαν* Ἀγγῆν (βέβαια, ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν εἶνε κάπως δύσκολον νὰ μου γράψῃς· ἀλλὰ ὅταν ἐπιστρέψῃς εἰς τὴν πόλιν, δὲν θὰ λησμονήσῃς ἐπιζῆσαι, τὴν ὑπόθεσιν σου· ἀπὸ μάλιστα σου ὄραται τὸσον νὰ βλέπῃς τὸ ψευδώνυμον σου.) *Κωκλάμιον* τῆς *Ζακύνθου* καὶ *Ἀσμα* *Νηρηίδος*, (κατὰ τὴν ἐξοχὴν) *Α. Δ. Ζώραν* (πολὺ γνωστὰ αὐτὰ τὰ Παιδικὰ Πνεύματα, τουλάχιστον τὰ περισσότερα) *Μέλισσαν* τοῦ *Ἰμμητοῦ* (ἐμάντις, βλέπω, τὸ τέλος τῆς «Διμιλίας Κωδῆ» διὰ δὲν μου γράφῃς συχνότερα;) *Γ. Α. Κλάσαν* (καὶ τὰ ἰδικὰ σου *Π. Πνεύματα* γνωστότατα· διὰ δὲν μου στέλλετε νέα; δὲν εἶπα ὅτι δὲν θέλω ἀντιγράψαι;) *Νύμφην* τῆς *Προποντίδος* (σοῦ ἔστειλα τὸ 14ον φύλλον, πέμπτη φοράν, ἐντὸς κλειστοῦ φυλλίου) *Μεσημβρινήν* *Ἀκτὴν* (συμμοροῦμαι) *Νυκτοπόρουκα* (ἔστειλα, ἐν χρηστῷ ἐννοεῖται ὅτι δύναμαι νὰ στείλω τὰ φύλλα ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου εἰς τὸν νέον συνδρομητὴν, καὶ τὸν περὶ τῆς *Γάτον* τῆς *Ἀπαστολῆς* (ὁ ὅποιος ζητεῖται τὸ Ἀταθύριον Ῥόδου, διότι ἠτύχησε νὰ ἐπισκεφθῇ τὰς Ἀθήνας) [[ΕΕ] διὰ τὴν ὡραϊοτάτην ἐπιστολήν.) *Ἀστὴν* τῆς *Ἐρήμου* [[ΕΕ] σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν λαμπρὰν ὑπεράσπισιν· ἀν δὲν με ὑπερασπισθοῦν οἱ φίλοι μου, ποῖοι θὰ τὸ κήρουν;) *Μόντα* τῆς *Χαιρονείας*, (ὁ *Π. Ρ.* δὲν εἶνε συνδρομητὴς τὸ *Π. Χ.* διαμένει ἐν Λεβαδείᾳ) *Νίκον* *Κατερινόπουλον* (ὁ ὅποιος ταξιδεύει, καὶ μου στέλλει χαιρετισμὸν ἐπὶ δελταφίλων ἀπὸ τὸ Παρίσι)· *Ζωολογικ* (κ' ἐγὼ ἔχω ἀκούσῃ ὅτι ἡ πόλις τῆς Ζακύνθου παρουσιάζει τώρα νέαν ὄψιν, χάρις εἰς τὴν λαμπρὴν Δήμαρχον, τὸ ὅποιον ἔχει) *Διαβολάκι* τοῦ *Πειραϊκῆς* Ἰσπανίζου οἱ Διαγωνισμοὶ· ὅχι δά! αὐτὸ δὲν ἐπερίμενα ποτὲ νὰ τὸ ἀκούσω! δὲν βλέπετε ὅτι εἰς κάθε φύλλον σχεδὸν δημοσιεύονται Ἀποτελέσματα; ἀποῦ ἐξαντλήσῃν αὐτὰ θάρχισον προκηρῆσαι; *Σερπαντὴν*, *Ἀνέλιπτον* *Χαράν*, (ἀπὸ ἔχρη τὸσφ καλὴν διέθεσιν, εἶμαι βεβία ὅτι εἰς τὸν ἐρχόμενον Διαγωνισμὸν Ξεσπαθώματος θὰ διακρίψῃς περισσότερον)· *Ἀράκι* τοῦ *Βουνοῦ* (πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ φαίδρα ἐπιστολή σου· ἔτσι θέλω νὰ μου γράψῃς πάντα) *Ῥάλλον* *Ὀστίλλιον* [[Ε] με πολὺ ἐνδιαφέρων ἀνέγνωσα τὰ περὶ Αἰγυπτίων)· *Ἀθῶν* *Καρδίαν* (εὐχομαι καλὸ ταξίδι· σ' εὐχαριστοῦμεν ὅλοι διὰ τὰ συγχαρητήρια)· *Ἀλκην* (ἔχει καλῶς)· *Ἐνθμοῦ* (εὐχαριστίας· στείλε μου τὸ δελτάριον τὸ διὰ διαβιβάζω)· *Βεατρίκην* (καλὰ σοῦ εἶπεν ὁ μικροπῆξ· διὰ τὰ βιβλία ποῦ ἐξέδωσα εἶνε ὄραται, καὶ ὁ «Ἡρόδοτος» ἐν ἀπὸ τὰ ὡραϊότερα)· *Ἰασηφάνον* *Ἰασηφάνον* (ἔτοιμάσθαι, διότι πολὺ γρήγορα θὰ προκηρυχθῇ ὁ νέος Διαγ. πρὸς σύνθεσιν Ἀσκήσεων)· *Καίτην* *Ζαφειροπούλου* (εὐχαριστῶ πολὺ)· *Μικρόν* *Καλλιτέχνην* (εἶμαι καλὰ εἰς αὐτὰς τὰς δύο λέξεις τὴν κρέμαται; . . .) *Ὀλύμπιον* *Ἀγῶνα* (αἱ παραγγεῖλαι σου ἔτετε λέσθησαν)· *Κλεόβουλον* τὸν *Λένδιον* (βραβεῖον ἔστειλα)· *Δάτριον* τῶν *Ἀστέρων* (δύνασαι ἀλλὰ θὰ ὑπογράψῃς με τὸ παλαιὸν ψευδώνυμον)· *Μεγαλοτραπέζην* *Φύσιν* (σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖόν σου, καὶ ἐθαύμασα τὴν ἀδρότητα, με τὴν ὁποίαν τὸ ἐξήγησας)· *Νότην* *Παπαδόπουλον* (πῶς ἐπῆγεν ἡ παράστασις τοῦ διαλόγου; ἐπέτυχε;)· *Ἐρρικῆ* (ἔστειλα· ναι, οἱ περὶ ὧν ἐρωτᾷς εἶνε ἀκόμη συνδρομηταί)· *Ἰαπωνικὸν* *Χρυσάνθεμον*, *Ἑλληνοπούλου* (ἔλαβα τὴν φωτογραφίαν σου, καὶ θὰ δημοσιεύῃ πολλὰ γρήγορα)· *Κιαντὸν* *Βόσπορον* (ἐπέρασεν ὁ νευρικὸς πονοκέφαλος εἰς τὴν ἐντέλειαν; δὲν ἀμφιβάλλω, ἀγ' ὅτου μάλιστα ἐπῆγες εἰς τὴν ἐξοχὴν)· *Κορδαίαν* τῶν *Σπετσῶν* (ἀ: ἤμουν νὰ

σας ἦκοα ἀπὸ καιμὴν μερὰ· τί ὄραται trio ποῦ θὰ κίμνετε!) *Διάβολον* *Ἐσπερινόν* [[ΕΕ] διὰ τὴν ὄραται, τὴν αἰσθητικὴν καὶ ρυθμικὴν περὶ γραφίαν τῆς ἐπιστολῆς σου)· *Μίαν* *Προκόπην*, *Ζημιόγαν*, *Κρόταλον* (ἔχω ἐκεί· σαρκαστικῶς συνδρομητὴς· ἀλλὰ φρονῶ ὅτι ἀν συννασπισθῆτε καὶ ἐσπαθώσεται με ζῆλον, εἴμπορεῖτε νὰ τοὺς κἀμστε κ' ἑκατόν· φίλησέ μου τὴν ἑλπίδα)· *Σεντενεμένην* *Σινωπίδα* (τῆς ἔστειλα)· *Ἀρσκειάδα* *Δαρδανῆς* (τὰ ζητηθέντα φυλλάδια ἔστειλα)· *Λέοντα* τῶν *Ἰνδιῶν* [[Ε] διὰ τὴν καλλιγραφίαν· σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν εἰκόνα σου, τὴν ὁποίαν ἐφύλαξα ὡς ἐνθύμιον)· *Λόφον* τοῦ *Γάνου* (ἐπιστολήν μετὰ δελταρίου καὶ ἐπιταγῆς ἔλαθον· εὐχαριστῶ καὶ καλὴν ἀντιμωσίαν)· *Σφακτηρίαν* *Σαρταροῦκα* κλ. κλ.

Ἐἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαξα μετὰ τὴν 8 Αὐγούστου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»
Ἄπο 1ης Σεπτεμβρίου, τὰ Γραφεῖα τῆς «Διαπλάσεως» μεταφέρονται εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 38 οἰκίαν τῆς ὁδοῦ Ἐυριπέδου, παρὰ τὸ Βαρδάκειον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἄλλοις δεκταὶ μέχρι τῆς 15 Σεπτεμβρίου.
Ὁ χάρτης τῶν λέξεων, καὶ τοῦ ὁποίου δὲν νὰ γράψω· τὰς λέξεις τῶν οἱ διαγωνισμοῦ, κατεῖται ἐν τῷ Γραφίῳ μετὰ τὴν φαντασίαν, ὡς ἕκαστος περιεῖχε 20 φύλλα καὶ ταῦται φρ. 1

397. Λεξιγραφία.
Θὰ εἶνε τὸ πρῶτόν μου
Ὅστ' οὐκ εἶνε τὸ δεύτερόν μου
Κ' ἔξαιρουστέ τις ἡμίθεος
Ἦνε τὸ σὺλόγόν μου.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Βιοβίβλου τοῦ Χέλμου.

398. Λογοπαικτικὸς Λεξιγραφία.
Ἄντων μίαν εἶνε τὸ κεφάλι,
Τὸ σῶμα δὲ κατὰρας· μεγάλη.
Χώρισε τὸ κεφάλι κ' ἔλαξε τὴν οὐρά.
Ἰρίσας; Δὲν περιζῆσαι. Κῦττε τὴν νερὴ
Πῶς τρέχουν κάτω ἐκεί στή, Ἀφρικὴ! . . .
Ποτάμι εἶνε ὁ ἰσθμὸς ποῦ ἔχουσε. Ἀρκεῖ.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀρχιμακατωματουτοῦ.

399. Συλλαβόγραφος.
Δύο φθόγγους μουσικούς·
Μὲ ἀντωνυμία ἐνόμου
Κ' ἓνα ἀπ' τοῦ; Ἑλληνικὸς
Ποταμούς σου φανερώσω.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἰσοῦ τοῦ Κέμου.

400. Παραλληλόγραμμος.
Ν * * * Σ Ἰνδικακατασταθῶν
Τ * * * Σ οἱ ἀστείοι καὶ διὰ
Λ * * * Σ γραμμάτων οὕτως
Ρ * * * Σ ὡστε νάναγινοσκων-
θ * * * Σ ται ἐν δὲ δώδεκα
λέξεις, πέντε ὀρι-
ζοντίως καὶ ἐπτά καθέτως.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Μοσχοβίδου Φύσιν.

401. Κῦδος ἔξ ἀναγραμματισμοῦ.
Ἀναγράμμι τίζοντες; τὸς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν λέξιν, ἐκ τεσσάρων γραμμάτων, ἔχουσαν σχεδὸν μετὰ τὸ ὕψος, σχηματίζωμεν Κῦδος.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Χωλοῦ Διάβου.

402—404. Φωνηεντόγραφος.
Τῆ βοήθεια ἐνδὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνηεντός, ὅσας θέλετε φράσας· ἐπιναλαμβανόμενου, σχηματίζετε ἐκ τῶν κάτωθι συμπῶνων, ὧν ἡ τάξις δύναται νάλλαχθῇ, τρεῖς θεότητες·
πρμ - θ - μφ
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Κερκυραϊκοῦ Ρ. Δάμου.

403. Κεκρυμμένον Γνωμικόν.
Ἀπαρροῦντες τρία γράμματα ἐξ ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων καὶ συνενούτες καταλλῆως τὰ λοιπὰ, καθ' ἣν εὐρίσκονται σειρὰν, σχηματίζωμεν γνωμικόν.
Ἐνθός, τέλος, σωτήρ, ῥῆμα, εἶδα, ἔχεις, πεδίον, καλῶς, ἰστός, Ἰήνος, ψυχρός, Ῥήνος.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Λουλοῦδι τῆς Καρδιάς.

406 Διπλῆ Μεσοστιχία.
Ἐκ τῶν δύο μεσαίων γραμμάτων τῶν ζητουμένων λέξεων σχηματίζονται κατὰ σειρὰν, μετὰ τὰ πρῶτα ἄρχαια ἱστορικὴ πόλις, μετὰ δεύτερα ἄρχαια ποιήτρια·
1, Κατοικία νεκρῶν. 2, Μέγας ποιητής. 3, Νῆσος τῆς Εὐρώπης. 4, Ἄνθος. 5, Ἀρχαῖος Θεός. 6, Ἀκρωτήριον τῆς Ἑλλάδος.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἡρώδου τοῦ Ζαλόγγου.

407. Φωνηεντόλιπον
τ - γρ - ν - κ - χρ - ν - χ
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Πενταμίνης Καρδοῦλας.

408. Γρίφος.
13 (ἐπιρρημα.) ἢ ρ4 (κύριον) ε3 (ἐπιρρημα.) κ2 (σύνδεσμος) τ1 (ἄρθρον) π5 (ὀυσιαστικόν.)
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Θραυνοῦ τῶν Κυθίων.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 21.

261. Σηπία (Σε-πί-α.) 262. Αὐλός-Αύλις.— 263. Κρίδος-κρίσις.

264. Π
Τ Ι Σ 265. Ὁ μέγας
Τ Η Θ Υ Σ ὄμιλος οὐ μόνι-
Π Ι Θ Η Κ Ο Σ μος ἐν βροταῖς.
Σ Υ Κ Ο Ν Ἐκ τῶν κάτω
Σ Ο Ν πρὸς τὰ ἄνω, δε-
Σ εἶθεν καὶ ἀριστε-
ροῖς ἐνθάδε.]

266—267 1. Διά, Δια, ἔχ, ἔσ, ἴσας, ἴσις, τίσις, κτίσις, κλίσις, κλάσις, πλάσις. 2, Τῶν, ἰών, αἰών, Παῖων, παῖων, παιδιον = Διάπλασις τῶν Παίδων.— 268—272. Τῆ ἀναλλαγὴ διὰ τοῦ ΔΣ: βάσις, ἴσις, ἀστήρ, σέλας, ἀμνάς.— 273. ΙΩΝΙΑ - ΔΑΚΤΟΝΗ (Ι-ΑΔ-μενος, Ω-ΚΥ-πος, ΝΙ-Ο-θη, Α-ΝΗ-κω.)— 274. Αἰθῶς; ὁ δειλὸς ἐλεύθερος.— 275. Ὁ μίροφ εἶνε πτηνόν.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λευκὸ 10, διὰ δὲ τοῖς συνδρομηταῖς μετὰ λευκὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρις 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὑπερῶτα τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Συγχαίρω θερμῶς τὸ Ἀταθύριον Ῥόδου διὰ τὸν ὄρατον τοῦ Ἰμμητοῦ ἐπὶ τῆς ἑτοιμοπενταετηρίδῃ τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τοῦ εὐχομαι ταχεῖαν ἀνάρρωσιν. — Ζημιόγαν (Γ—43)

Ὁ Στάνλεϋ χαιρετᾷ τὸ Ἐνθμοῦ καὶ ἐρωτᾷ αὐτὸ ποῦ εὐρίσκεται εὐχεται δὲ καλὴν ἀντάμωσιν. (Γ—49)

Εὐχομαι εἰς τὸ Ἀταθύριον Ῥόδου ταχεῖαν ἀνάρρωσιν καὶ συγχαίρω αὐτὸ διὰ τὸ βραβευθῆν ποιημάτων. — Ἀργὸ Περιστεράκι (Γ—50)

Ἐγκάρδια συγχαρητήρια τῷ Ἀταθύρῳ Ῥόδου διὰ τὸν ἔσοχον Ἰμμητοῦ του. — Βερινὴ Βροχὴ. (Γ—51)

Κολακεύομαι πολὺ νάκοιτο ὅτι ἡ «Δράσις» θὰ ὑπερβῇ τὴν «Νεότητα» ἢ ἡ ἐν ἔργοις δράσις ἀπ' ἐαυτῆς ὁμιλεῖ ἐν τῇ «Διαπλάσει» ἀπὸ τοῦ ἔτους 1899.—
Ἀταθύριον Ῥόδου. (Γ—52)

Τῷ φιλάτῳ Ἀταθύρῳ Ῥόδου συγχαρητήρια διὰ τὸν ὡραϊοτάτον Ἰμμητοῦ — Διάβολος Ἐσπερινός. (Γ—53)

«Ὁ καρχάρις εἶχε σιρῆψ ὑπὸ τοῦ πλοίου, καὶ με ἀνοικτὰς τὰς γνάθους του ἦεν ἔτοιμος νὰ τὸν ἀρπάξῃ ἀπὸ τὸ πῶδι.» (Σελ. 258 στ. 6.)

νὰ καλύψῃ τὴν βασιλικὴν τοῦ γυμναστηρίου. Ἐστάλησαν αἱ ἑλληνίδες εἰς τὴν ἑρὰν καὶ ἐπίστρεψαν φορτωμέναι με νωποτάτα κροῦδια κομοφοινίκων. Ὄταν ἐβράδυασεν, ὁ «Ἅγιος Ἐνώχ», διὰ νὰ μὴ μείνῃ παρὰ τὴν ἐπικίνδυνον ἀκτὴν, ἔστρεψε πρὸς τὸ πέλαγος καὶ ἔλαμ βόλτες ὀλην τὴν νύκτα. Μόλις ἐχάρηξεν ἡ αὐγὴ, ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ ἐπανήλθεν εἰς τὸ ἀγκυροβόλιον τῆς προτεραιάς. Οἱ ἰθαγενεῖς ἐπρομήθευσαν εἰς τὸν τροφοδότην εἰκοσι περίπου ἑξαιρέτικων τῶν γνησίων φαλαίων, διότι ἐκεῖνοι βυθίζονται εἰς μεγάλητερα βάθη, ὅταν κτυπηθοῦν μετὰ τὸ καράκι. Δι' αὐτὸ ἓνα καὶ μόνον κατάρθρωσαν ν' ἀγρεύσουσιν, καὶ τὸ πλήρωμα εἰργάσθη ὀλην τὴν νύκτα ὅπως ἀνελεύσῃ τὸ κῆτος ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Τὴν ἐπαύριον ὁ «Ἅγιος Ἐνώχ», βοηθούμενος ὑπὸ ἰσχυροῦ ἀνέμου, ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν τοῦ πρὸς βορειανατολάς. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐφάνη ἐν πλοῖον, τὸ ὅποιον ἐπλεε πρὸς τὴν ἰδίαν διεύθυνσιν, ἀπέχετο δὲ τρία ἢ τέσσαρα μίλια ὑψηλέως. Ἦτο μυδοκόμων (μπαρκο), μετὰ τῶν τὰ παντα ἀνοικτὰ, ἀλλ' ἦτο ἀδύνατον ν' ἀναγνωρισθῇ ἡ ἐθνικότης του ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἀπόστασιν. Ἐν τούτοις τὸ σχῆμα τοῦ σκάφους του καὶ μερικαὶ λεπτομέρειαι τῆς ἰστιφορίας του, ἐπέτρεψαν νὰ σχηματισθῇ ἡ πεποιθήσις ὅτι ἦτο ἀγγλικόν.